

Universitätsbibliothek Wuppertal

(Politeia Athenaion) Aristotelis Politeia Athenaion

Aristoteles

Lipsiae, 1903

Appendix

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2793](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2793)

APPENDIX.

Contuli in hanc appendicem et ea quae in praefationis priori editioni praemissae §§ 8—13 de singulis quibusdam locis disputata erant, et nova multa alia de aliis, de quibus praesertim numerorum ope adhibita certius aliquid statui posse videretur. Conferas quae exposui in novae praefationis §§ 6. 7.

C. I, 2 p. 8, 11 vera forma videtur quae apud Plutarchum (Sol. 13, cf. Polluc. IV, 165) traditur ἐκτημόριοι, ab ἐκτημόριον derivata; neque enim μόρος usquam partis notionem habet. (Πο)λιτεία τοῖς τ' ἄλλοις ὀλιγα-: -ρχή πᾶσιν, καὶ δὴ καὶ ἐδοῦ-; -λεον οἱ πένητες τοῖς: πλουσίοις καὶ αὐτοὶ καὶ; τὰ τέκνα καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ ἕκα-: -λοῦντο πελάται καὶ ἐκτημόριοι. Tum (puto) κατὰ ταύτην <τε> γὰρ τὴν μίσθω-...: ὀλίγων ἦν καὶ εἰ μὴ τὰς μι(σθώσεις); interiecta -σιν ἡγοράζοντο τῶν πλουσίων: τοὺς ἄγρους, ἡ δὲ γῆ πᾶσα δι'. Semper mihi harum sententiarum nexus progressusque obscurior visus est; fit autem clarior inserto τε, quod ad καὶ relationem habet. Ἐδοῦλεον οἱ πένητες (a) καὶ ἔκαλοῦντο ἐκτημόριοι (b); nam et κατὰ ταύτην κατέ. (b), et εἰ μὴ .. ἀγῶγμοι ἐγίνοντο = ἐδοῦλεον (a). Parenthesis¹ sunt verba (ἡ δὲ γῆ πᾶσα δι' ὀλίγων ἦν), in quibus γῆ πᾶσα posui pro πᾶσα γῆ (recte τῆς δ' ἀπάσης στρατιᾶς p. 39, 13). Eodem facit δὲ p. 9, 2 a Sakellario additum (-μοι καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ παῖδες ἐγίνοντο, καὶ: οἱ δανεισμοὶ δὲ πᾶσιν ἐπὶ τοῖς σώμασιν). Sed exstare id δὲ in charta (quod putavit Sak.) Kenyon diserte negat. — c. II, 2 p. 9, 12 (ῆ)σαν βασιλεύς τε καὶ πολέμαρχος καὶ ἄρχων...

1) Cf. Kaibel p. 16 sq.

μετὰ δὲ ταῦτα δεκαέτηριαν. μέγισται; δὲ καὶ πρώται: τῶν ἀρχῶν ἡ(σαν). Et aptum est τε neque scriptoris usus repugnat, v. c. 38, 2 Καλλιβλου τε καὶ. 55, 1 (57, 1?); sed in charta fuisse non videtur. — § 5 p. 11, 3 puto δ' ἦσαν καὶ τὰς δίκας αὐτοτελεῖς κρίνειν: κοῦχ (vel οὐχ) ὥσπερ νῦν <μόνον> προανακρίνειν. τὰ; cf. (Sandys) Polit. 1298^a 30: τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν. — ibd. § 6 p. 11, 10 puto <διὰ βίου> καθίσταντο; quis enim nunc est nexus sententiarum? (Πλου)-τίνδην ἦν, ἐξ ὧν οἱ Ἀρεοπαγι- . . : τῶν ἀρχῶν αὕτη μεμένηκε διὰ; -ται διὰ βίου καθί- -σταντο· διὸ καὶ μόνη; τὸν βίου καὶ νῦν. ἡ μὲν οὖν (πρώτη πολι- = νῦν ἡ μὲν οὖν): -τεία ταύτην εἶχε τήν; ὑπογραφὴν· μετὰ δὲ: ταῦτα χρόνον τινὸς οὐ. Deducti sumus ad locum gravissimum c. IV, 1 p. 11, 13 sqq. Πολλοῦ διελθόντος, ἐπ' Ἀ- -ριστάλχμον ἄρχοντος, <δ> Δρά(κων). Si recte ὁ Δράκων, fuit is iam antea commemoratus, non III, 1 dico, sed ante c. I. Id autem sane necessario statuitur, et propter τοὺς θεσμούς IV, 1 — confer νόμους ἐθῆκε de Sol. VI, 1. VII, 1 —, et propter rerum seriem. Quae enim in c. I narrantur, ea post Dracontem facta sunt, et pergit scriptor II, 1 narrare de στάσει diuturna eadem ad quam revertitur V, 1¹); itaque II—IV per digressionem interiecta sunt. Porro: (Δρά)κων τοὺς θεσμούς ἐθῆκεν, ἡ: δὲ τάξεις τόνδε τὸν τρόπον; εἶχεν. ἀπεδέδοτο μὲν: τοῖς ὅπλα παρεχομένοις; ἡροῦντο δὲ τοὺς μὲν ἐννέ' ἄρχοντας: καὶ τοὺς ταμίας <καὶ> οὐσίαν κεκτη-; -μένους οὐκ ἐλάττω: δέκα μῶν ἐλευθέ(ραν), e. q. s. Quis haec non facile intellegit? At omisi post τάξεις pronomen in charta additum, quod cum primo αὐτῆς esse visum esset (nempe ΑΥΤ cum compendio ²), Wilckenius αὐτοῦ potius agnovit (ΑΥΤ cum O superscripto). Putabam antehac αὐτῆς lectionem utique tenendam esse²); sed iam ille denuo chartae loco summa diligentia oculorumque summo acumine examinato eam compendii formam esse asseverat, quae diserte ου

1) Cf. adnot. ad II, 1 p. 8.

2) Inde factum est ut in huius ipsius editionis adnotatione idem scripserim, exstetque in verbis Aristotelis [αὐτῆς].

neque ης indicet. Ad sententiam nihili est αὐτῆς; αὐτοῦ rectum esse videtur eis qui Dracontis constitutionem aliquam reipublicae vel revera vel ex scriptoris sententia fuisse opinantur. Haec autem in Politicorum I. II c. 12 p. 1274^b 15 leguntur¹⁾: Δράκοντος δὲ νόμοι μὲν εἰσιν, πολιτεία δ' ὑπαρχούσῃ τοὺς νόμους ἔθηκεν. Et profecto nemo nisi ἄρχων illis temporibus reipublicae formam mutare potuit, v. V, 1: εἴλοντο . . ἄρχοντα Σόλωνα, καὶ τὴν πολιτείαν ἐπέτρεψαν αὐτῷ; Dracontem autem modo vidimus ἐπ' Ἀρισταίχμου ἄρχοντος leges suas tulisse. Fuit is sine dubio eo anno θεσμοθέτης, legumque latio mandata Δράκοντι καὶ ξυνάρχουσιν, cf. III, 4 θεσμοθέται ἡρώθησαν, ὅπως ἀναγράφαντες τὰ θέσμια κτέ., et XLI, 2 μετὰ δὲ ταύτην ἡ ἐπὶ Δράκοντος (τάξις), ἐν ᾗ καὶ νόμους ἀνέγραψαν πρῶτον. Non dicit ὅς καὶ νόμους ἀνέγραψε πρῶτος — ita enim videri possit Draco etiam constitutionis auctor fuisse —, sed ἐν ᾗ, id est „qua obtinente“, νόμους ἀνέγραψαν, id est „leges Athenis litteris mandatae sunt“, scilicet per Dracontem. Itaque etiam ἡ ἐπὶ Δράκοντος est „ea quae Dracontis tempore fuit“, sicut IV, 1 legimus ἐπὶ Ἀριστίωνος ἄρχοντος ὁ Δρ. τοὺς θεσμούς ἔθηκεν, neque inde quod ibidem XLI, 2 dicitur ἡ ἐπὶ Θησέως γενομένη, rursusque ἡ ἐπὶ Σόλωνος, arguere licet ἐπὶ significationem aliam induisse. Aut verte, si placet: „constitutio cuius Draco auctor fuit, qua obtinente etiam leges (ab alio scilicet quocunque) primum scriptae sunt.“ Licebat autem dicere alicuius tempore (ἐπὶ) facta esse quae per illum facta erant, nobisque ipsis licet praepositione vernacula „unter“ eadem ratione uti. Accedit quod multum interesse inter πολιτείαν et leges (θεσμούς, νόμους) disertissime Politica docent (velut A, 1); itaque si Draco τοὺς θεσμούς tantum ἔθηκεν, non fuit idem constitutionis auctor, ut fuit Solon, de quo VII, 1: πολιτείαν δὲ κατέστησε καὶ νόμους ἔθηκε, tum § 2 κατέκλησεν δὲ τοὺς νόμους εἰς ἑκατὸν ἔτη, καὶ διέταξε τὴν πολιτείαν τόνδε τὸν τρόπον. Sed iam ad ipsa accedamus de quorum lectione agitur. Ἡ δὲ τάξις αὐτοῦ

2) Cf. de eo capite Wilamow. I, 64 sqq.

τόνδε τὸν τρόπον εἶχεν· ἀπεδέδοτο μὲν ἡ πολιτεία τοῖς ὅπλα παρεχομένοις. Diu ante me viderunt P. Meyer et G. Schulz¹⁾, plusquamperfectum ἀπεδέδοτο planissime monstrare hoc ante Dracontem factum esse. *Ἡροῦντο δὲ κτῆ.*, Dracontis nempe tempore, non inde ab illius constitutione. At de Solone VII, 2 post διέταξε τὴν πολιτείαν: τιμῆματι διεῖλεν, et mox § 3 τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπένειμεν ἄρχειν.. μετέδωκε. Rursus ibidem § 4 ἔδει et (v. 19) διηρῆσθαι, de re iam ante Solonem instituta, v. § 3 (p. 15, 16) καθάπερ διήρητο καὶ πρότερον. Accurate ubique Aristoteles loquitur; at nos non semper eadem cura usi intellegimus, unde perperam multa intellegimus. Sit igitur quam maxime αὐτοῦ in charta: utique delendum est. Res autem sic se habet. Cum exstarent scriptoris tempore Dracontis leges, quae Politicorum illo loco generaliter describuntur, abesse non poterat quin eae de reipublicae forma, quae tum fuit, multa docerent, ex quibus potissima in hoc Politiae capite breviter comprehenduntur. Cavit autem diligenter scriptor, ne nimis explicite exponeret quae in legibus ipsis oblique tantum indicata essent: exscribit legem aliquam (§ 3), quae poenas in senatores sanciebat dispare pro census magnitudine, usus appellationibus πεντακοσιομεδύμων proximarumque classium; ipsam autem civium in quattuor classes distributionem in caput VII differt, ubi Solonis lege eadem denuo diserte constituyente uti poterat. — Quod ad singula attinet, delete ἡ πολιτεία fit ad ἀπεδέδοτο subiectum ἡ τάξις; cf. XI, 2 τὴν αὐτὴν τάξιν ἀποδώσειν; Polit. A, 11 p. 1296^a 39 ταύτην ἀποδοῦναι τὴν τάξιν. Tum aut καὶ ante οὐσίαν inserendum est (praeter ὅπλα „etiam“ οὐσίαν), aut (quod minus placet) delendum μὲν. Δέκα a θυμῶσι tutum est, neque minus ἑκατόν quod sequitur: (ἐλευθερίαν· τὰς δ' ἑλλας ἀρχὰς τὰς: ἐλάττους ἐκ τῶν ὅπλα; παρεχομένων· στρα-: -τηγούς δὲ καὶ ἱππάρχ-; -χους οὐσίαν ἀποφαινοντας οὐκ: ἑλάττον ἢ ἑκατόν μῶν ἔλεν-. Neque sunt ἀριθμοὶ qui facile substitui possint. — Deinde (p. 11, 21 sq.):

1) P. Meyer, des Ar. Politik und die *Ἀθ. πολ.*, Bonnae 1891; Georg. Schulz, Moscauer Philol. Rundschau 1892 (Bl. Ann. Fleckeis. 1894, 308. 1895, 672).

-θέραν καὶ παιδας ἐκ γαμετῆς: γυναικὸς γνησίους <καὶ>
 ὑπὲρ; ἔπτ' ἔτη γεγονότας. τούτους δ' ἔδει δι-: -εγγυᾶν τοὺς
 πρυτάνεις καὶ τοὺς στρατηγούς. Δέκα charta; aliunde de
 hac re non constat; verum in hebdomadas vitam huma-
 nam ipse Solon distribuit, frg. 27 Bgk.: παῖς μὲν ἔννηβος
 ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν
 ἔπτ' ἔτεσιν. — Mox (p. 12, 1 sq.): καὶ [τοὺς] ἱππάρχους
 τοὺς ἔνους μέ-: -χρη εὐθυνῶν, ἐγγυητάς; τέτταρας: ἐκ τοῦ
 αὐ-; -τοῦ τέλους δεχομένους οὐπερ: οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ
 ἱππάρχοι. In his extremis non erat cur alterum articulum
 omitteret; at erat cur in prioribus, nempe quo artius inter
 se coirent στρατηγοὶ et ἱππάρχοι, discreti a prytanibus,
 utque ad στρ. καὶ ἱπ. et solos et coniunctos referretur
 τοὺς ἔνους. — V, 2 p. 13, 3 diu tuitus sum καινομένην
 quod agnoveram, etsi id hercle parum placebat; nunc as-
 severante Wilkenio ΚΑΙ esse, non και, ad κλινομένην et
 ipse magis inclino. Placere ne id quidem dixerim: urbs
 inclinari potest, terra non item. Sed fortasse fuit κλινο-
 μένην ἐπὶ γούνα(α), ut imitatus sit Aeschylus in his
 (Pers. 929 sq.) Ἀσία δὲ χθὼν — ἐπὶ γόνυ κέκλιται. —
 V, 3 p. 13, 17 constat de litteris Φ et ΙΑΝ, inter quas
 spatium non plus octo litteris aptum intercedit. Duce
 autem ad inveniendum vocabulum deperditum uti posse
 videmur Plutarcho (v. adn. crit.), apud quem haec tanquam
 Solonis afferuntur: δεδοικὸς τῶν μὲν (pauperum) τὴν φιλο-
 χρηματίαν, τῶν δὲ (divitum) τὴν ὑπερηφανίαν. At Ari-
 stoteles de divitibus utrumque intellegit, neque dubium est
 quin apud Solonem non μὲν — δὲ fuerit, sed τε. Efficit
 versum τὴν φιλοχρηματίαν τὴν θ' κτέ.; sed φιλοχρηματίαν
 spatium excedit. Neque Wilkenius post φ ι agnovit,
 sed ε potius vel εν, ut incerta fiant omnia. Redii igitur
 ad φιλαργυρίαν Kenyonis. — c. VI, 1 p. 14, 3 sq. verba
 καὶ νόμους ἔθηκε editores nostrates ut spuria secluserunt,
 ut iam τε quod est v. 2: τὸν τε δῆμον ἡλευθέρωσε, refe-
 ratur ad καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποίησε. Sed id minime
 fiat convenienter; ipsa enim ἀποκοπῇ plebs in libertatem
 vindicata est, neque possunt res effecta et ratio efficiendi
 sic per τε .. καὶ copulari. Mihi omnia recte tradita vi-

dentur. Ex servitute plebis orta erat seditio (II, 2. IV, 5. V, 1); fuerunt igitur omnium prima haec dicenda: τὸν δῆμον ἤλευθέρωσε. Addit autem καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰς τὸ μέλλον, ex quibus hoc pergit explicare: κωλύσας δανελζεῖν ἐπὶ τοῖς σώμασι (v. II, 2. IV, 5). Ea autem nimirum lex fuit; convenienter igitur adicitur καὶ νόμους ἔθηκεν, „et omnino novas leges tulit“; neque enim erat id usque ad caput VII silendum. Tum redit ad illud καὶ ἐν τῷ παρόντι: καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποίησεν: quam σειςάχθειαν iam primam exsequitur; erat enim Plutarecho teste una cum lege illa de fenore statim post initum magistratum a Solone promulgata (Sol. 15: τὰ μὲν ὑπάρχοντα τῶν χρεῶν ἀνεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ λοιπὸν ἐπὶ τοῖς σώμασι μηδὲνα δανελζεῖν). Secundo loco legumlationem exsequitur, inde a c. VII. Addo numeros qui comparent: -νος τῶν πραγμάτων Σόλων τὸν τε δῆ-: -μον ἤλευθέρωσε καὶ ἐν τῷ παρόντι- (sive καὶ ἐν et <δ> Σ.); -τι καὶ εἰς τὸ μέλλον | κωλύσας δανελζεῖν ἐπὶ τοῖς σώ-: -μασι καὶ νόμους ἔθηκεν καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς ἔ-; deinde extremis inde ab -κεν respondent -ποίησε καὶ τῶν ἰδίων καὶ. Sed proxima haud perinde certa. Dedi quod in charta correcta legitur: ὃς σειςάχθεια; nempe idem W.-K. praetulerunt collato Plutarchi loco (Sol. 16), qui sacrificium quoddam in memoriam rei institutum esse narrat; id igitur Wilamowitzius (II, 62) τὰ σειςάχθεια appellatum esse conicit, quo in posterum manente etiam praesens aptissimum esse dicit. At τὴν σειςάχθειαν est v. 8, et facillime v additur. — VI, 2 p. 14, 13 cum γινομένης ἐπλούτουν non sine causa offenderet, scripserunt plerique γενομένης, sed praestat, puto, perfectum: χρεῶν ἀποκοπῆς γε- . . : ὅθεν φασὶ γενέσθαι; -γενημένης ἐπλούτουν . . : τοὺς ὕστερον δοκοῦντας: εἶναι παλαιοπλούτους. — § 3 p. 15, 1 praestat pr. m. lectio ὑπαίνειν, quo etiam alibi utitur Aristoteles: ὑπαίνουσι τὸ μακάριον Eth. N. I, 9 p. 1099^b 2; Rhet. III, 2 1405^a 25, cum nusquam sit apud eum καταρροπαίνειν. Πλεονεξίαν ἐν οὕτω δὲ μικροῖς: καὶ ἀναξίους ὑπαίνειν ἑαυτόν. — VII, 1 p. 15, 8 ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις ἔστησαν —: at id ipsius Solonis erat, et

pluralis numerus ex proximis irrepsisse videtur: ἐπαύσαντο
 χρῶμενοι —, ὥμοσαν χρήσεσθαι. Atque (φονι)κῶν. ἀναγράφας
 δὲ τοὺς νόμους | εἰς τοὺς κύρβεις ἐ-...: τῇ βασιλείῳ, καὶ
 ὥμοσαν | χρήσεσθαι πάντες, -στησεν ἐν: τῇ στοῦ, et ἔστησεν ἐν
 τῇ στοῦ...: οἱ δ' ἐννέ' ἄρχοντες ὁ(μύν)τες), ab ab. — § 9
 p. 16, 13 recte Διφίλου secluditur: (ἀ)κροπόλει εἰκῶν, ἐφ' ἣ:
 ἐπιγέγραπται τάδε, neque Arthurio Ludwich id nomen ut tu-
 taretur contigit. Proxima quoque post titulum allatum recte
 constituta videntur: καὶ παρέστηκεν ἵππος εἰς | μαρτύριον, ὥς |
 τὴν ἱππάδα τοῦ...: -γώτερον τοῖς μέτροις διη|ρησθαι κα-
 θάπερ | τοὺς πεντακοσι-; -το σημαίνουσιν: οὐ μὴν ἄλλ'
 εὖλο-. — VIII, 1 p. 17, 3 Wilckenio accessi καὶ τοὺς θ'
 ἐκλήρουν agnoscenti; nempe κληροῦν τοὺς ἐννέα est sorte
 novem destinare, ut statim in τὸ δέκα κληροῦν ἐκάστην.
 Hi autem sunt numeri: κληρωτὰς ἐκ προκρίτων οὓς
 ἐκάστη.. (a): ταῖς φυλαῖς τὸ δέκα κληροῦν ἐκάστην (a');
 προκρίνειεν τῶν φυλῶν: προῦκρινεν δ' εἰς τοὺς ἐννέ' (bb');
 ἄρχοντας ἐκάστη δέκα καὶ: τοὺς ἐννέ' ἐκλήρουν, ὅθεν ἐ- (cc');
 repetitur insuper clausula c' numeri syllabis -τι διαμένει. —
 VIII, 2 p. 17, 9 sq. περὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων delet Wilamo-
 witzius: quippe ne fuit quidem Solonis lex de archontum
 sortitione, si quidem sortiendi eos qui modus fuerit Solone
 auctore colligendum fuit scriptori e lege de quaestorum
 sortitione ab illo lata. Dixi ego in huius editionis prae-
 fatione p. XIII, videri obsequendum esse Wilamowitzio in
 his verbis abiciendis; sed iam ad priorem sententiam redeo:
 scripsit Solon τοὺς ἐννέα ἄρχοντας κληροῦν τοὺς ταμίαις
 ἐκ πεντακοσιομεδύμων. Numeri autem etsi suspecta illa
 verba non desiderant, utique ea non respuunt. Οὕτως
 ἐνομοθέτησεν τὸ γὰρ: ἀρχαῖον ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ; aut:
 οὕτως ἐνομ. περὶ...: ἀρχαῖον κτέ.; τῶν ἐννέ' ἀρ-: -χόντων.
 τὸ γὰρ (abb'a). Tum sic: βουλή ἀνακαλεσαμένη | καὶ
 κρίνασα καθ' αὐτήν, τὸν ἐπι-...: τέτταρες καθάπερ πρότε-
 ρον, | καὶ φυλοβασιλεῖς τέτταρες. ἐκ; -τήδειον ἐφ' ἐκάστη
 τῶν: ἀρχῶν ἐπ' ἐνιαυτὸν [υ], excipit enim in charta la-
 cuna, de qua explenda agitur; agnoscuntur rursus... α
 ἀπέστειλεν. φυλαὶ δ' ἦσαν (deinde τέτταρες κτέ., quae ex-
 scripsi). Itaque post ἐνιαυτὸν syllaba requiritur a consona

incipiens, ut longa sit -τόν; abiciendum igitur ἄρξοντα Kaibelii, item Sakellarii ἐπιστήσασα; inter διατάξασα, καθιστάσασα, καταστήσασα optio est, nisi aliud latet nondum a quoquam inventum. Utique autem addenda brevis (ἐτ') post φυλαὶ δ', qua addita habeas -ατάξας' ἀπέστέλ-: -λε(ν). φυλαὶ δ' ἐτ' ἦσαν. Sic igitur cum Kenyone nunc scripsi, etsi nulla syllaba inserta, ne audacior viderer; est ad sensum quoque aptior διατάξασα, in quo inest distribuendi notio. — c. IX, 1 p. 19, 6 falsum est ταῦτα pro τάδε; delere rectius videtur quam mutare. (Με)τέχειν. τὰ μὲν οὖν περὶ τὰς ἀρχάς . . : (εἶ)ναι δημοτικώτατα, πρῶτον μὲν (αα'); τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον: -πον. δοκεῖ δὲ τῆς Σό- (bb'); -λωνος πολί-: -τείας τρεῖς εἶ- (cc'). Τὰ ante δημοτ. non magis quam ταῦτα requiri apparet. — c. X, 1 p. 19, 22sq. parum recte δοκεῖ θεῖναι . . ποιήσας, cum inter se opponantur τὸ θεῖναι (νόμους) et τὸ ποιῆσαι (alias res), plane ut c. VI, 1; si autem ποιῆσαι et agnoscatur et scribatur cum aliis, ineptum hoc e δοκεῖ pendere, quasi opinio sit neque res certa Solonem haec fecisse. Relinquitur ut scribamus ἐποίησε. In proximis et ambiguum est et falsum μετὰ ταῦτα, si quidem Androtion (ap. Plut. Solon. 15) testatur ἅμα utramque rem factam esse. Numeri hi esse videntur: τῆς ἄλλης πολιτείας θε-: -ωρεῖν τὴν ἐκείνου βούλη-; -σιν. ἐν μὲν οὖν τοῖς νόμοις ταῦτα δοκεῖ θεῖναι . . : -πόησε τὴν τῶν χρηῶν ἀποκοπήν, καὶ τὴν; δημοτικά, πρὸ δὲ τῆς νο-: -μοθεσίας ἐπόησε; τε τῶν μέτρων καὶ: σταθμῶν καὶ τὴν τοῦ; νομίσματος αὐ-: -ξησιν. ἐπ' ἐκεῖ-; -νον γὰρ ἐγένετο καὶ: τὰ μέτρα μείζονα τῶν. Καὶ ante τὴν τῶν χρηῶν iam W.-K. abiecerunt, cum in charta ab initio non fuerit. — c. X, 2 p. 20, 2 ἢ μὲν ἀνεπληρώθη ταῖς ἑκατόν quid necessario sit („zu hundert“), omnes intellegimus, sed quomodo id esse possit non perinde. Φειδωνεῖον, καὶ ἡ μὲν πρότερον . . : δ' ὁ ἀρχαῖος χαρακτήρ διδραχμον; ἄγουσα σταθμὸν ἑβδομήκοντα δραχμὰς ἅ- . . : ἐποίησε δὲ καὶ σταθμὰ πρὸς τὸ νόμισμα (itaque non minus ter et in ab et in α'β' ο _ _ _ _). Interiecta sunt (ἀ)νεπληρώθη ταῖς ἑκατόν. ἦν, nullis numeris. Neque videtur vel ταῖς sollicitandum esse (τότ' εἰς van Leeuwen, εἰς hiatus admissio

Mahaffy), vel ἀνεπληρώθη (ἀπισώθη coniecerunt H.-L.), sed ut alibi in numero sedes vitii quaerenda: -νεπληρώθη ταῖς: τριάκοντ'. ἦν δ' ὁ (ut ante τε τῶν μέτρων καὶ: σταθμῶν καὶ τὴν τοῦ). Recte sic etiam ταῖς: eis quae ad notam summam centum dr. deerant, v. Kühner-Gerth § 465, 13. Apparet autem ea correctione plane non tangi quae de re ipsa a viris doctissimis disputata sunt. — c. XI, § 2 p. 21, 1 μικρὸν παραλλάξανθ'· ὁ δ' ἀμφοτέροις..: (ποιή)σειν αὐτόν, οἱ δὲ γνώριμοι πάλιν ἤ; πάλιν ἢ τὴν αὐτὴν τάξιν: ἀποδώσειν ἢ μικρὸν πα-; mox ἡναντιώθη: καὶ ἐξὸν αὐτῶ; μεθ' ὁποτέρων ἡβούλετο: συστήντα τυραννεῖν εἴλετο. — XIII, 2 p. 24, 13 ἄρχοντας ἐλέσθαι δέκα, πέντε μὲν εὐπατριδῶν, τρεῖς δ' ἀγροίκων, δύο δὲ δημιουργῶν. Ita Londinensis, contra secundum Berolinensem [τέτταρ]ας μὲν εὐπατριδῶν κτέ.; ita fiunt novem archontes ut semper. Hanc igitur difficultatem nunc plane expedit E. Meyer: pro uno archonte qui proprie vocabatur eo anno decemviri creati sunt; βασιλεύς autem et πολέμαρχος et thesmothetae sex praeterea ut quotannis; itaque lectio Berolinensis est spernenda. Numeri autem neque secundum hanc neque secundum alteram existunt qui placere possint. Vide igitur an sic, omisso δέκα (quod etiam ambiguum est ante πέντε, cf. infra ad 80, 1): καὶ δύο μῆνας ἤρξεν ..: δύο δὲ δημιουργῶν; ἕως ἐξηλάθη βία: τῆς ἀρχῆς. εἴτ' ἔδοξεν αὐ-; -τοῖς διὰ τὸ στασιάζειν ..: πέντε μὲν εὐπατριδῶν, τρεῖς; praeterea ἄρχοντας ἐλέσθαι: -ὰ τὸ στασιάζειν; δ' ἀγροίκων: -τριδῶν τρεῖς. Ne sic quidem satis luculenti sunt numeri; sed si praeter δέκα etiam ἄρχοντας deleveris, perfecti evadent: -τοῖς διὰ τὸ στασιάζειν ἐλέσθαι: πέντε μὲν εὐπατριδῶν, τρεῖς δ' ἀγροίκων. Cf. p. 67, 16 αἰροῦνται τρεῖς ἐκ τῶν φυλετῶν, et ad p. 53, 25. Neque ad sensum quicquam desideremus; sequitur enim καὶ οὗτοι τὸν μετὰ Λαμασίαν ἤρξαν ἐνιαυτόν. Nunc falsa species est, quasi hi decem archontes fuerint pro novem archontibus. — ibid. p. 25, 4 αἰεὶ recte Berolinensis pro αἰεὶ: -χων· φαίνονται γὰρ αἰεὶ στασιάζοντες περὶ ταύτης: καὶ οὗτοι τὸν μετὰ Λαμασίαν ἤρξαν ἐνιαυτόν (interiectos numeros v. in adn. crit.). — § 4 p. 25, 14 scribendum δὲ τῶν, ut pridem conieci, sicut

antea μία μὲν τῶν et ἄλλη δὲ τῶν; argutatur Kaibelius articuli rationem reddere studens spernensque scholiastae Aristophanis testimonium, qui μία μὲν τῶν — ἑτέρα δὲ τῶν — τρίτη δὲ τῶν, scilicet quia is non omnia ad verbum affert. Ἐγείτο δ' αὐτῶν Λυκούρ-... Πεισίστρατος, δημοτι-; -ρος. τρίτη δὲ τῶν διακρί-: -ων, ἐφ' ἣ τέταρτος ἦν. — XIV, 1 p. 26, 2 Ἀρίστωνος sec. Plutarchum (Sol. 30) et numeros, non -ίωνος: ταῦτα πεπονθώς, φυλακὴν αὐτῷ (a)... -νους, ἐπαναστὰς μετὰ τούτων τῷ (a'); -θώς, φυλακὴν αὐτῷ δοῦναι τοῦ σώ- (b): -ματος Ἀρίστωνος γράψαντος τὴν (b'); γνώμην. λαβὼν δὲ τοὺς κορινθί- (c): -φόρους καλουμένους ἐπανα- (c'). Dixeris et Ἀριστίωνος retineri posse et αὐτῷ pro αὐτῷ, verumque id esset, nisi accederet α', exciperentque numeri ex parte valde luculenti hi: δῆμω κατέσχε τὴν ἀκρόπολιν ἔτει... τὴν τῶν νόμων θέσιν ἐπὶ Κωμέου ἔρ-. Ex parte dico luculentos; sunt enim interiecta quae gravissimas difficultates faciant: δευτέρω καὶ τριακοστῷ μετὰ, in quibus Bauerum secuti τετάρτῳ pro δευτέρῳ correximus. Attigi hunc locum in Albo gratulatorio quod Herwerdeni honori multi tribuimus (p. 30), verum non plane recte tractavi, quippe nondum edoctus rhythmorum paria confundi inter se non debere. Nempe ut porro recte hos quos adscripsi alii excipiant, singulis syllabis hi sunt augendi: -- ἔτει υ, -- ἔρχον-, ut Κωμέου ἔρχον- aequale sit sequenti -τος. λέγεται δὲ. Iam igitur intermedia illa non discedent in partes aequales, nisi pro δευτέρῳ vel τρίτῳ scripseris vel πέμπτῳ: (-- ἔτει τρίτῳ καὶ τριακοστῷ μετὰ. Utrum horum rectius sit, non meum esse puto hoc loco quaerere. Verum, si est Solonis annus 594/3, Comeae autem, ut nunc cum aliis Eduardus Meyer, 560/59, πέμπτῳ scribendum esse apparet. Ego autem cum antehac scripsissem δ' i. e. τετάρτῳ, nunc fortasse non recusarem quominus πέμπτῳ inducerem, nisi quod una eaque tutissima via praeterea se offerebat, retinendi nempe traditi δευτέρῳ. Defensorem id nactum est Kirchnerum; at numeris idem adversari cognovimus; itaque ut corrupto ei vocabulo crucem apposui. — § 4 p. 26, 21 nihil certius est quam ἐνδεκάτῳ pro δωδεκάτῳ scribendum esse, non propter

numeros dico, etsi ei valde luculenti sunt, sed propter scriptoris testimonium quod est c. XV, 2 p. 27, 19 ἐνδεκάτῳ πάλιν ἔτει. V. Album gratulat. in honorem H. van Herwerden p. 28. Simul consequitur ut cum Bauero ταύτην scribendum sit pro ταῦτα, nempe τὴν πρώτην κατάστασιν, ex qua ei undecim anni numerantur. Reliquae vero coniecturae reiciendae sunt: τετάρτῳ pro δεκάτῳ Poste (W.-K.¹), πέμπτῳ ci. W.-K.; neque, puto, sollicitandum ἔκτῳ v. 20, etsi id Eduardo quoque Meyer (Forsch. II, 244) falsum videtur: pugnare putat cum οὐπω τῆς ἀρχῆς ἐρριζωμένης, quod ego nequaquam concesserim. Erunt autem ex emendatione quam numerorum beneficio inveni tyrannidis primae anni quinque, totidem exilii prioris, quod quo pertineat statim apparebit. (Κα)τάστασιν ἐφ' Ἠγησίον: ἀρχοντος. ἔτει δ' ἐνδεκά-, et ἀρχοντος . . ἐνδ. μετὰ ταύ-: -τὴν περιελανόμενος ὁ Μεγακλῆς. — ibid. 26, 24 recte ἀρχαίως correctoris praeferunt W.-K.: quippe ἀρχαίως huius est explicatio, non contra. Cf. Demosth. IX, 48; Kaibel p. 154. Numeri autem non comparent nisi deletο αὐτόν: τῇ στάσει πάλιν ἐπικηρυκευσά- . . : λήφεται, κατήγαγεν ἀρχαίως καί; -πικηρυκευσά-: -μενος πρὸς τὸν Πει-; -σίστρατον, ἐφ' ᾧ τε: τὴν θυγατέρ' αὐτοῦ. — ibid. p. 27, 2 recte negat Kaibelius καί eo quo traditum est loco ferri posse; certe non esse eum rumorem sparsum ante inventam mulierem. Sed etiam facilius transponitur καί quam, quod vult ille, deletur, eademque est medicina loco haud dissimili c. XXV, 1. — c. XV, 1 p. 27, 11 sq. in ἔτει μάλισθ' ἐβδόμῳ μετὰ τὴν κάθοδον necessario ab omnibus offensum est, praeterea in ὧς 11 a plerisque, quia nulla apodosis sequitur. Quod ad illam offensionem attinet, et in ἔτει sedes vitii quaeri potest — μὴνι coniecit Herwerden — et in ἐβδόμῳ — τρίτῳ W.-K.¹ — et in μετὰ τὴν κάθοδον, quae delent Cichorius et Bury; ipse iam pridem in μετὰ τὸ πρῶτον incidi, cf. infra ad § 2 v. 19. Ita ubique erit par computandi ratio: XIV, 2 redivit prior fit ἐνδεκάτῳ ἔτει post primam tyrannidis institutionem; XV, 1 exilium alterum ἐβδόμῳ ἔτει post prius; XV, 2 redivit alter ἐνδεκάτῳ πάλιν ἔτει post priorem. Neque latet causa cor-

ruptelae, cum proxime praecedat ἡ πρώτη κάθοδος. Numeri autem hi comparent: πρώτη κάθοδος ἐγγέ-... ὡς ἐξέπεσε τὸ δεύ-; -νετο τοιαύτη; μετὰ δὲ ταῦτα... -τερον ἔτει μά-(a bb ab); -λισθ' ἐβδόμῳ μετὰ τὸ πρῶτον· οὐ γὰρ: πολὺν χρόνον διακατέσχεν, ἀλλὰ; διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι... -θυγατρὶ συγγλίνεσθαι; -σθαι τῇ τοῦ Μεγακλέους... φοβηθεὶς ἀμφοτέρως (ab ab). Sed iam haeremus; nihil enim est quod respondeat vel in his vel his: τὰς στάσεις ὑπεξήλθεν· καὶ πρῶτον μὲν. Cum autem proxima rursus manifesto sint exaequata: συνώκισε περὶ τὸν Θερμαῖον κόλ-; -πον χωρίον ὃ καλεῖται Παύληλος, videatur lacuna esse, in qua interciderit apodosis quam ad ὡς ἐξέπεσε requirimus. Id tamen vitium etiam altera ratione tollitur: deletis enim καὶ πρῶτον μὲν ipsa haec συνώκισε κτέ. pro apodosi erunt. Atque (Πάγγαι)ον τόπους ὅθεν χορημα- numerum eundem habent atque illa τὰς στάσεις ὑπεξήλθεν; intermedia autem haud difficile exaequantur: ἐκεῖθεν δὲ παρήλθεν: εἰς τοὺς περὶ <τὸ> Πάγγαι-; item proxima inter se: (χορημα)τισάμενος καὶ στρατιώ-: ἐνδεκάτῳ πάλιν ἔτει; (στρατι)ώτας μισθωσάμενος: ἐλθὼν εἰς Ἑρέτριαν (abb' a'). — § 2 p. 20, 19 sequitur ex eis quae modo disputavi in traditis ΤΟΠΡΩΤΟΝ, quae manca esse apparet, non ΤΕ inserendum esse post ΤΟ, ut τότε fiat (quam coniecturam meam secuti sunt alii), sed ΜΕΤΑ ante ΤΟ, quod proposuerunt Radinger et Cichorius. Ἐνδεκάτῳ = πάλιν ἔτει = μετὰ τὸ πρῶ- = -τον ἀνασώ-; -τον ἀνασώσασθαι βίᾳ τὴν ἀρ-: -χὴν ἐπεχέλκει συμπροθυμουμέ-. Itaque quoniam septimo anno post prius exilium iterum exulavit, exilii autem prioris sicuti vidimus anni fuerunt V, unus fere annus est dominationis alterius; quo anno detracto a decem annis, qui inter priorem reditum alterumque intercesserunt, relinquuntur alterius exilii anni IX; adde prioris V et habebis annos XIV. Tot autem in exilio degisse Pisistratum testatur scriptor c. XVIII, 1: ἀφ' οὗ μὲν κατέστη τὸ πρῶτον τύραννος, ἔτη τριάκοντα καὶ τρία βιώσας, ἃ δ' ἐν τῇ ἀρχῇ διέμεινεν, ἐνὸς δέοντ' εἰκοσι' ἔφηνε γὰρ τὰ λοιπὰ. Cf. Album gratul. in hon. Herw. 27 sqq. — § 3 p. 28, 3 πόλιν certum esse affirmat Wilckenius. Numeri certi non

comparent; incertis nihil tribuo. Sed πόλιν addit aliquid sententiae, cum ἀρχήν iam in proximo τυραννίδα insit. — § 4 p. 28, 6 παρείλετο et ipse scribere debebam, ne numeris quidem (v. adn.) obstantibus: τυραννίδα βεβαί-: -ως καὶ Νάξον ἐλὼν; tum -ως καὶ .. Λύγδαμιν: παρείλετο .. τρώ-πον. — ibd. p. 28, 12 οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὰ ὄπλα: καὶ κατακλήσαντες εἰς τὰ πλησίον οἰκήματα). — XVI, 6 p. 30, 1 (ἐρ)γαζόμενον διὰ τὸ | θανατῶσαι τὸν: παῖδ' ἐκέλευσεν ἐρέσθαι τί γίγνε-: -ται ἐκ τοῦ χωρίου (a) ..: καὶ τούτων τῶν κακῶν (a'); ὁ δ' <ὁ π>όσα κακὰ (b): καὶ ὀδύναί ἔφη; καὶ ὀδυνῶν Πεισίστρατον (c') ..: -την. ὁ μὲν οὖν ἄνθρωπος ἀ- (c'); δεῖ λαβεῖν (d): τὴν δεκά- (d'). Recte videtur Wilamowitzius repetitum τῶν ante ὀδυνῶν delere. Ibid. v. 5 Unde ad ἀγνοῶν desiderat αὐτόν; sed -την. ὁ μὲν οὖν ἄνθρωπος ἀ- (c') ..: -σθεις διὰ τὴν παρρησίαν (c'); -πεκρίνατ' ἀγνοῶν, ὁ δὲ Πει- (e) ..: καὶ τὴν φιλεργίαν ἀτελῇ (e'); -σίστρατος ἦ-: -ῶν ὁ δὲ Πει- vel: -σθεις διὰ τὴν. — ibd. § 7 p. 30, 10 hos invenio numeros: τὴν ἡσυχίαν· διὸ καὶ πολλάκις [-υ-υ] ὥς ἡ (a) ..: ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος εἴη· συνέβη γὰρ ὕστερον δι- (a'); Πεισιστράτου τυραννίς (b) = a extr.: -μς [-υ-υ] ὥς ἡ; -αδεξαμένων τῶν νιῶν πολλῶ γενέ- (c + d): -σθαι τραχύτεραν τὴν ἀρχήν. | μέγιστον δὲ πάν- (c' + d'); tum ex his τὴν ἀρχήν. μέγιστον δὲ πάν-: -των ἦν τῶν ἐ[παινου]μένων. Quare ad hoc iam redii, praesertim cum ad sententiam multo praestet; τῶν εἰρη-μένων enim Wilckenii nihil plane sententiae addit. Est autem in charta et hic locus et prior obscurissimus. Iam si sit verum ἐπαινουμένων, ad priorem locum requiratur verbum sensu simili, quem habet εὐλογοῦσιν; id igitur cum numeris simul conveniat, ausus cum recipere. Utuntur eo Isocrates alii; ab indice Aristotelico abest (praeter locos ex Rhetoricis ad Alexandrum allatos), sicut abest ἐγκωμιάζειν. — ibd. § 9 p. 31, 4 φοβηθεὶς ἔλιπεν. διὸ καὶ: πολὺν χρόνον ἔμεινεν [υ] ἀρ-; -χη, καὶ ὅτ' ἐκπέσοι πά-: -λιν ἀνελάμβανεν ἥρ-; -δίως. ἐβούλοντο γὰρ ..: ὁμιλίαις, τοὺς δὲ ταῖς; καὶ τῶν γνωρίμων: καὶ τῶν δημοσι-: -κῶν οἱ πολλοί: τοὺς μὲν γὰρ ταῖς. Inter ἔμεινεν et καὶ in charta nihil nisi α et χ agnoscuntur; [ἐν τῇ ἀρχῇ] spatium

excedat, ut aut ἐν ἀρχῇ scribendum sit aut ἡ ἀρχή. Durius illud; cum hoc conferas c. 33, 1 μῆνας τέτταρας διέμεινεν ἡ πολιτεία (it. 25, 1. 3, 6). — ibd. § 10 p. 31, 11 praestat Sakellarii <ἐπίθεσιν>: οἳ τ' ἄλλοι καὶ δὴ καὶ ὁ μάλιστα: καθήκων πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς; cf. 14, 2 ἐπιτιθέμενον τυραννίδι. — ibd. 13 sq. concedendum Sakellario sana non esse ἐάν τινες ἐπανιστῶνται . . ἡ συγκαθιστῇ . . ἄτιμον εἶναι; sed numeri non ferre videntur quod et ille postulat et ante illum alii¹): τις . . ἐπανιστῆται: nempe ἐάν τινες τυραννεῖν ἐπανιστῶνται . . Πεισίστρατος μὲν οὖν ἐγκατεγήρασε; -νιστῶνται ἢ συγκαθιστῇ τὴν τυραννίδ': ἄτιμον εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ γένος. Πει-. Recte tamen Sak. adnotat etiam in iurisiurandi formula apud Andocidem I, 96 tradita singularem esse, et scribi potest eisdem numeris τις ἢ τυρ. ἐπανιστῆται. — XVII, 2 p. 32, 2 non erat iusta ratio articuli ante φάσκοντες inserendi, et γὰρ τὰ λοιπά. διὸ καὶ φανερώς λη-: -ροῦσι φάσκοντες ἐρώμενον εἶναι. — c. XVIII, 2 p. 33, 2 non apte διαμαρτάνων: repulsus ulciscébatur, id est διαμαρτάνων. Et si πρὸς αὐτὸν ad Harmodium utique referendum, ne id quidem apte; interest enim inter φίλλαν et ἔρωτα. (Ἀρ)χὴν αὐτοῖς γενέσθαι: πάντων τῶν κακῶν. ἐ-: -ρασθεῖς γὰρ τοῦ Ἀρμο-; -δίου καὶ διαμαρτάνων <καί> („etiam“) τῆς πρὸς (a) . . πικρῶς καὶ τὸ τελευταῖον μέλλου- (a'); αὐτὸν φιλίας οὐ κατεῖ- (b) . . ἄλλοις ἐνεσημαίνετο; κατεῖχε τὴν ὀργήν|: ἀλλ' ἐν τε τοῖς ἄλλοις (cc'); (μέλλου)σαν αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν κανηφορεῖν Πα|- -ναθηναίοις ἐκώλυσε λοιδορήσας. — XIX, 1 p. 34, 15. Τυραννίδα' καὶ (:) γὰρ διὰ τὸ τι- (: -μωρεῖν τῷ ἀδελφῷ καὶ διὰ τὸ) . . -στα μετὰ τὸν Ἰππάρχου θάνατον (aa'); -μωρεῖν τῷ ἀδελφῷ (b): καὶ διὰ τὸ πολλοὺς (b' = c init.); καὶ διὰ τὸ πολλοὺς ἀνῆ- . . : ἔτει δὲ τετάρτῳ μάλι- (cc'); -ορκέειν καὶ ἐκβεβλήκεναι; πᾶσιν ἦν ἔπιστος καὶ πικρός (dd'; ab[b']edd'c'a'). — c. XIX, 3 p. 35, 5 sq. Si exules ipsique Alemeonidae ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν τυράννων: perierunt nimirum neque quicquam amplius facere potuerunt. Sed ἐξεπολιορκήθησαν <δ'> ὑπὸ . . : (ὅ)στερον

1) Cf. Photiades Ἀθηνᾶ XI, 107, 5.

μετὰ ταύτην τὴν συμφορὰν; τῶν τυράννων· ὅθεν ὅ· : ἦδον ἐν τοῖς σχολιοῖς: inserto δ' fit subiectum οἱ ἐκ τοῦ ἄστεως. Cf. Etym. M.: ἐκπολιορκηθέντων δὲ. Simul patet recte deletum esse αἰεὶ ante αἰαῖ, non recte mutatum μετὰ in εἰς. Neque offendendum est in ὅστερον μετὰ (Thuc. 5, 24, 2); sed cum Etym. M. habent secundum Aristotelem σκόλιον εἰς αὐτοὺς ἦδετο, et ἦδον εἰς recurrat XX, 5, ταύτην in ταῦτ' εἰς mutavi. — § 4 p. 35, 13 <ἐξ>οικοδομεῖν ex Herodoto sumpsī (etsi simplex habet etiam schol. Ar. Lys. 1153, ex Ar.): πατέρων ἔσαν: ἀποτυγχάνον·; -τες οὖν ἐν ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, ἐμισθώσαντο . . : -δομεῖν· ὅθεν εὐπόρησαν χρημάτων πρὸς τὴν τῶν; τὸν ἐν Δελφοῖς νεῶν ἐξοικο· -σι τοῖς ἄλλοις ἐμισθώσαντο. — § 6 p. 36, 8. Satis constat inter gemina participia καὶ saepe inculcari. (Δη)φθέντων ὁμολογίαν ἐπὶ τῇ τῶν | παίδων σωτη·; -ρίᾳ ποιησάμενοι, τὰ ἐαυτῶν | ἐν πένθ' ἡμέ·; tum tertio sine dispondeo -ραις ἐκκομισάμενοι παρέδωκαν. — ibd. 10 Ἀρπακτίδου, ut etiam antea scripsi: τὴν ἀκρόπολιν τοῖς Ἀθη·; -ναίοις ἐπὶ Ἀρπακτίδου . . : -νίδα μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς; ἄρχοντος κατα·; -σχόντες τὴν τυραν·. Notabile est non elidi ἐπὶ ante nomen proprium idque valde insolens, ne parum appareat quod sit: sicut etiam in inscriptionibus plerumque ante nomen proprium integra praepositio scribitur: ἐπὶ Ἀραθοκλέους ἄρχ., ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχ., al. — XX, 3 p. 36, 23 recte supplēvisse vid. W.-K. Συνέπεισεν ἐλαύνειν τὸ ἄγος διὰ τὸ τοὺς . . : ἀφικόμενος ὁ Κλεομένης μετ' ὀλίγων (aa'); Ἀλκμεονίδας (ita plerumque charta) δοκεῖν εἶ·; -ναι τῶν ἐναγῶν. ὑπέξελ· (bb'); -θόντος δὲ τοῦ Κλεισθένους . . : ἀγῆλατ' ἐπὶ τῶν Ἀθη· (cc'; abb'ca'c'). Cf. inscriptionum Ξυπεταῖνες cum Herodiani Ξυπετεῶνες; Ἀλκμαίων. facile reponitur. — p. 37, 9 videbatur recte scriptum esse ἀφείσαν pro ἀφίσαν; sed: (ἐπολιόρ)κει· τῇ δὲ τρίτῃ Κλεομένην μὲν καὶ τοὺς μετ' αὐ·; -τοῦ πάντα ἀφίσαν ὑποσπόνδους, Κλεισθένην (aa'); tum haec extrema ὑποσκ. Κλ.: δὲ καὶ τοὺς ἄλλους φρυγ·; -δας μεταπέμψαντο. κατασχόντος = a detracta prima syllaba et extremo cretico. Itaque ἀφίσαν ut ἐπολιόρκει; at μετεπέμψαντο eventum rei indicat. — § 3 p. 38, 3 addendum erat τῆς ad ἐκάστης, ut aliis locis

feceram, sed delendum ἐκ (quod omitti posse docent loci qualis est LX, 1): ἔπειτα τὴν βουλὴν πεντακοσίους | ἀντὶ τετρακοσίων | κατέστησεν, πεν-: -τήκονθ' ἐκάστης τῆς φυλῆς· τότε δ' ἦσαν ἑκατόν. διὰ τοῦτο δ' οὐκ εἰς δώδε-; tum -κα φυλάς συνέταξεν | ὅπως αὐτῶ μὴ συμβαίνειν: μερίζειν κατὰ τὰς προῦπαρχούσας τριττῆς ἦσαν; γὰρ ἐκ <τῶν> (Papa-georg., v. adn.) τετ-: -τάρων φυλῶν; δώδεκα τριττῆς, ὥστ': οὐ συνέπιπτε ἀναμί-; -σγασθαι τὸ πλήθος. διένειμε: δὲ καὶ τὴν χώραν κατὰ δήμους. Itaque ἂν post συνέπιπτε addendum esse non videtur, neque eo opus est: οὐ συνέπιπτε συντάξαντι εἰς δώδεκα φυλάς, ut Andoc. 1, 58 φονεὺς ἐγιννόμην μὴ εἰπῶν, et Plat. Cratyl. 405 E ὁμώνυμον ἐρίγνετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι. — § 5 p. 38, 21 v. de numeris praef. § 6 p. XIX sq. Sincerissima igitur ab hac parte videntur verba ὑπῆρχον ἐν. — c. XXII, 2 p. 39, 9 sententia requirit ὀγδόω pro πέμπτῳ; at numeri plane ambigui: ὁ περὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ νό-...: ἐφ' Ἐρμοκρέοντος ἄρχοντος (aa); -μος. πρῶτον μὲν οὖν ἔτει...: ταύτην τὴν κατάστασιν (bb'); tum ὀγδόω μετὰ = b extr. -τον μὲν οὖν ἔτει; sed non minus πέμπτῳ μετὰ: μὲν οὖν ἔτει. — ibd. p. 39, 12 sqq. τοὺς στρατηγούς ἡροῦντο κατὰ φυλάς: ἐξ ἐκάστης <τῆς> φυλῆς (ut p. 38, 3) ἓνα, τῆς δ' ἁ-; extremis φυλῆς.. δ' ἁ-: respondent -πάσης στρατιᾶς ἡ-; tum -γεμὸν ἦν ὁ πολέμαρχος. ἔτει...: -κήσαντες τὴν Μαραθῶνι μάχην, sine ἐν; interiecta δὲ μετὰ ταῦτα: δωδεκάτῳ νι-. — § 6 p. 40, 14 (με)θίστατο· καὶ πρῶτος ὥστρακίσθη: τῶν ἄποθεν τῆς τυραννίδος Ξάν-; θιππος ὁ Ἀρίφρωνος...: περιεγένετο τῇ; ἔτει δὲ τρίτῳ μετὰ ταῦτα Νικομήδους ἄρχον-: -τος ὡς ἐφάνη τὰ μέταλλα τὰν Μαρωνεία καὶ. Docet Bonitzius in indice Ar., plerumque ἄποθεν apud Ar. tradi, neque unquam consensu ἄποθεν; neque vero quae de poetis Atticis valent ad hunc transferre licet (v. Lobeck Phryn. 9). — § 7 p. 41, 2 retinui τὴν δαπάνην. Εἴτ' ἐὰν μὲν ἀρέ- (-αν μὲν ἀρέ-: -σκη τὸ ἀνὰ-): -λωμα τῆς πόλεως; εἶναι τὴν δαπάνην· εἰ (a)...: -πηγήσατο τριήρεις (a'), δὲ μὴ κομίσασθαι τὰ χρή-...: λαβὼν δ' ἐπὶ τούτοις ἐναν- (bb'); -ματα παρὰ τῶν: δανεισαμένων (cc'; abcc' b'a); ἑκατόν, ἐκάστου ναυπηγουμένου (d)...: -σαν ἐν Σαλαμῖνι

πρὸς τοὺς βαρβάρους (d'); τῶν ἑκατὸν μίαν: αἷς <καὶ>
ἐνανμάχη- (ee'). — § 8 p. 41, 7 τετάρτῳ δ' ἔτει κα-:
-τεδέξαντο πάντας; cave reponas τρίτῳ cum W.-K. (Wilam.
Ar. I, 25 sq.), etsi τρίτῳ δ' ἔτει est apud Plutarchum Arist.
c. 8. Hoc est a. 482/1; neque enim μετὰ ταῦτα adicitur,
et cohaerent inter se § 7 ἔτει δὲ τρίτῳ μετὰ ταῦτα, 483/2,
et τετάρτῳ δ' ἔτει § 8, 482/1. Athos mons perfodi coeptus
erat a. 483; itaque instare sciebant Xerxis expeditionem
(διὰ τὴν Ξέρξου στρατιάν). Pergunt numeri sic: τοὺς
ὠστρακισμένους | ἄρχοντας Ὑψηλίδου (sic) . . : τὸ λοιπὸν
ᾠρίσαν | τοῖς ὠστρακισμένοις; διὰ τὴν Ξέρξου: στρατιάν,
καὶ τὸ (noli scribere στρατεῖαν; cf. ad XXVII, 2. XXXVII, 1);
-μένοις ἐκτὸς Γεραιστοῦ: καὶ Σκυλλαίου κατοικεῖν. Refu-
tatur ἐντὸς . . <μὴ> κατοικεῖν; cum igitur contrarium flagi-
tetur eius quod traditum est (Meyer Gesch. d. Alt. III, 358),
relinquitur ut ἐκτὸς reponatur pro ἐντὸς. — c. XXIII, 1
p. 41, 19 non recte supplebam (ex Plutarcho) τῶν στρα-
τευομένων post ἐκάστῳ; neque enim hiatus tantae offen-
sioni est. (Ἐξ)απορησάντων τοῖς πρῶ-: -γμασι καὶ κηρυξάντων;
σῶξιν ἑκαστον αὐτόν, πορίσασα: δραχμὰς ἐκάστῳ ὅπῳ
δίδωκε; καὶ ἐνεβίβασεν εἰς τὰς ναῦς. διὰ ταύ- . . : ὥματι
καὶ ἐπολιτεύθησαν Ἀθῆν-; -τὴν δὴ τὴν αἰτίαν παρ-: -χώρουν
αὐτῆς τῷ ἄξιῳ-. Tum § 2 p. 41, 22 (Ἀθῆν)ναῖοι καλῶς
καὶ κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς. συν-: -έβη γὰρ αὐτοῖς περὶ
τὸν χρόνον τοῦτον τά τ'; εἰς τὸν πόλεμον ἁ-: -σῆσαι καὶ
παρὰ τοῖς; itaque si καιρὸν esset pro χρόνον, ad amussim
omnia exacte. Verum sic ter recurreret plane similis lo-
cutio intra breve spatium (v. p. 42, 4 sq.). Prima autem
duo, sicut numeris inter se respondent, ita verbis quoque,
quare nihil in his delendum est. Καὶ quod est ante κατὰ
et B. Keil tutatus est et probat defensionem Kaibel: nempe
Solonis temporum scriptor recordatur. — § 3 p. 42, 6
recte emendarunt δοκῶν pro ἀσκῶν: Ἀριστείδης ὁ Λυσισμάχου
καὶ: Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ὁ . . : -νὸς εἶναι καὶ δικαιο-
σύνη τῶν; μὲν τὰ πολέμια δοκῶν: ὁ δὲ τὰ πολιτικά δει-. —
c. XXIV, 2 p. 43, 4 καὶ λαβόντες | τὴν ἀρχήν, τοῖς συμ-
μάχοις δεσποτικωτέ-: -ως ἐχρῶντο | πλὴν Χίων καὶ Λεσβίων
καὶ Σαμίων, τού-. Itaque delendum certe videtur τε post

τοῖς. — XXV, 1 p. 44, 3 recte ut videtur Kaiβel δοκῶν καί. Καίπερ ὑποφερομένη κατὰ . . : δοκῶν καὶ ἀδωροδόκητος εἶ-; κατὰ μικρόν. αὐξά-: -νομένον δὲ τοῦ πλή(θους) . . : ὁ Σοφρανίδου δο-; -θους γενόμενος προ-: -στάτης Ἐφιάλτης, ut simul deleatur τοῦ δήμου quod ante προστάτης adicitur et comma quod post τοῦ πλήθους ponebamus. Τοῦ πλήθους προσετιγώς est XXI, 1. — § 4 p. 44, 24 nulla videtur esse lacuna, abundare autem καὶ prius (post δύναμιν). Δήμῳ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἕως: παρεῖλον αὐτῶν τὴν δύναμιν . . : -ου. ἡ μὲν οὖν τῶν Ἀρεοπα-; ἀνηρέθη δὲ καὶ ὁ Ἐφιάλτης δολοφο- . . : πολὺν χρόνον δι' Ἀριστοδίκου τοῦ Ταναγραί-; -νηθεῖς μετ' οὐ: πολὺν χρόνον. Quod ad καὶ (post δὲ) attinet, videlicet de Themistocle omnia nota erant; satis igitur erat dicere etiam Ephialtem perisse, praesertim cum de illo iam dictum esset (§ 3) ἔμελλε κρῖνεσθαι μηδισμοῦ. — XXVI, 1 p. 45, 8 recte mihi videor νοθρὸν coniecisse pro νεώτερον: τὸν Μιλτιάδου, νοθρὸν ὄντα καὶ πρὸς τὴν πό-: -λιν ὅψ' προσελθόντα: πρὸς δὲ τούτοις ἐφθάρ-. In prioribus autem, etsi quodammodo numeri constant, tamen et ipse aliquid omissum esse suspicor. — § 2 p. 45, 19 <ἦ> post ἄλλ' numeris excluditur: τὰ μὲν οὖν ἄλλα πάντα διώκουν οὐχ ὁμοίως καί: πρότερον τοῖς νόμοις προσέχοντες: τὴν δὲ τῶν ἐννέ'; ἀρχόντων αἵρεσιν οὐκ ἐ-: -κλίνουν, ἀλλ' ἔκτω ἔτει με-; -τὰ τὸν Ἐφιάλ-: -του θάνατον ἔ(γνωσαν). Non abolita est αἵρεσις i. e. electio, immo denuo confirmata, cum in lege anni 457/6 inesset προκρῖνεσθαι. — ibd. v. 23 recte <δὲ>: οἱ δὲ πρὸ τούτου πάντες . . : -σιομεδίμων ἦσαν; ἔξ ἑπτάων: καὶ πεντακο-; εἰ -μεδίμων ἦσαν: οἱ δὲ ξενγίται; τὰς ἐγκυκλίους ἤρχον, ἐλ: μὴ τι παρεωράτο τῶν, et μὴ τι παρ. τῶν ἐν τοῖς νόμοις . . : -ἀκοντα δικασταὶ κατέστησαν πάλιν; interiecta sunt τι παρ. τῶν ἐν τοῖς νόμοις. ἔ- . . : ταῦτ' ἐπὶ Λυσικράτους ἀρχontos οἱ τρι-; denique inter haec -τει δὲ πέμ-: -τῳ μετὰ. Nullo modo hi numeri recipiunt verba ὑπὸ τῶν δῆμων, scripta in charta post παρεωράτο, sed deleta. Haec igitur olim grammaticus aliquis adscripsisse videtur, memor loci c. XXII, 5 ὑπὸ τῶν δημοτῶν. — c. XXVII, 2 p. 46, 16 ἀρχontos ὁ πρὸς Πελοποννησίους ἐνέστη: πόλεμος, ἐν ᾧ

κατακλησθεῖς ὁ δῆμος ἐν τῷ; ἄσται καὶ συνεθι-: -σθεῖς ἐν ταῖς στρατιαῖς (v. ad XXII, 8). — § 3 p. 46, 24 ἔτρεφε τοὺς πολλοὺς· ἐξῆν . . : -δῶν καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέ-; γὰρ τῷ βουλομένῳ Λακκία- . . : -ραν ἐλθόντι παρ' αὐτὸν ἔχειν (ab ab). — XXVIII, 2 p. 48, 2 dubitatur de <ῶν> sive de universis his verbis τῶν εὐγενῶν <ῶν> καὶ γνωρίμων, iniuria puto. Διετέλουν οἱ ἐπιεικεῖς δημαγωγοῦντες, i. e. optimates; horum Solonem fuisse antea dictum erat (V, 3) neque opus repeti; de Pisistrato nihildum tale; itaque plane necessario haec adduntur, et valde aptum de Pisistrato εὐγενῶν. (Δημαγω)γοῦντες ἐξ ἀρχῆς μὲν γὰρ ἐ- . . : προστάτης τοῦ δήμου Σόλων . . : εὐγενῶν ὦν καὶ γνωρίμων; -γένετο καὶ πρῶτος . . : καταλυθείσης δὲ; δεύτερος δὲ Πεισιστράτος τῶν . . : τῆς τυραννίδος Κλεισθένης τοῦ (abacabc). In his transpositio facilis facta est: καὶ πρῶτος ἐγένετο traditur. Cf. VI, 3 μέτριον γενέσθαι καὶ κοινόν; Kaibel p. 100. — § 3 p. 48, 19 sq. διαβελίαν | ἐπόρρισε πρῶτος· καὶ χρόνον | μὲν τινα διεδίδου, μετὰ δὲ: ταῦτα κατέλυσε Καλλικράτης Παιανιεύς, | πρῶτος ὑποσχόμενος ἐπιθή¹⁾. Estne necessarium, ut pro διεδίδου scribamus διεδίδοδο? Certe non propter schol. Ar., qui non ipsa verba affert. Haec dicuntur: χρόνον μὲν τινα ὁ Ἀγύρριος διεδίδου τὴν διαβελίαν ἐπιμελητῆς ὦν αὐτῆς (cf. Xenoph. Hell. I 7, 2 de Archedemo τῆς διαβελίας ἐπιμελόμενος), μετὰ δὲ ταῦτα κατέλυσεν αὐτὸν —, s. κατέλυσεν αὐτήν —; utrumque enim aptum est, v. Sandys. Sed in proximis haereo et propter numeros et propter verba. Ἐπιθήσειν πρὸς τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἄλλον ὀβολόν: at non est Aristoteli ἐπιτιθέναι idem atque προστιθέναι, et sufficiunt profecto ἐπὶ τοῖν δυοῖν ὀβ. ἄ. ὀ., cf. ἐπὶ τούτοις „praeterea“ Rhet. II, 6 1384^a 9. III, 3 1424^b 24. Ita pro ἐπιθή- habebimus numeri clausulam ἐπὶ τοῖν; porro δυοῖν ὀβολοῖν: ἄλλον ὀβολόν. — c. XXVIII, 5 p. 49, 13. Articulo ad μὴ παρέργως ἀποφαινόμενοις non videmur carere posse, cum ut semper δοκεῖ sit „putatur“ neque „videtur“ (φαίνεται); alienam igitur neque suam sententiam auctor refert. Διὰ

1) De his et proximis locis cf. praefat. p. XX sq.

τὸ συμβῆναι κατ' αὐ-: -τὸν ταραχώδεις τὰς πολι-; -τείας ἀμφισβή|τησις τῆς κρίσεώς ἐστιν. δο- . .: -σι πάσας τὰς πολιτείας καταλύειν, ἀλλὰ; -κεῖ <-> τοῖς μὴ παρέργως ἀποφαινο-: -μένοις οὐχ ὥσπερ αὐτὸν διαβάλλου- (abba); itaque non μὲν<τοι> τοῖς, sed μὴν τοῖς, ut p. 19, 18 in simili disputatione οὐ μὴν. — ibd. 17 ὅπερ ἐστὶν ἔργον: ἐργαθοῦ πολίτου, et ut puto παρανομοῦσαις: δ' οὐ<κέτι> συγχω-; -ρῶν ἀλλ' ἀπεχθανόμενος |. ἕως: μὲν οὖν ἰσόρροπα τὰ πράγματα. An τέως πρὸ ἕως, ut apud Demosthenem? Iam excipiunt (in XLIX, 1 p. 49, 19 sq.): <τὰ> κατὰ τὸν πόλεμον ἦν, διεφύλαττον τὴν . .: Σικελίαν γενομένην διαφορὰν ἰσχυ-; δημοκρατίαν, ἐ-: -πεὶ δὲ μετὰ τὴν ἐν (abb'a); -ρότερα τὰ τῶν Λα-: -κεδαιμονίων ἐ- (dd', = bb'); -γεγένητο (sic malim) διὰ τὴν πρὸς βα-: -σιλέα συμμαχίαν, ἦναγ-; -κἀσθησαν κι-: -νήσαντες τὴν, κτέ. Obstant numeri quominus διαφορὰν mutetur in συμφορὰν, et testimonium quod afferunt ex schol. Aristoph. (Lys. 421) nullum est: nihil enim habet is locus ex Aristotele petitum. Antea ἰσόρροπα τὰ πράγματα erant; dein discrimen factum est, primum clade Siciliensi, mox regis societate. — XXIX, 4 p. 51, 2 sq. δέ τις τούτων χάριν ἢ ζημιῶι ἢ προσκαλῆτ(αι) ἢ εἰσά-: -γη <--> εἰς <τὸ> δικαστήριον, ἐνδειξιν αὐτοῦ εἶναι (antea ἀνεί)λον ὅπως ἂν οἱ θέλοντες Λ- . .: περὶ τῶν προκειμένων· ἐάν, et -θηναίων συμ-: -βουλεύωσι; ad θέλοντες cf. p. 52, 19). Itaque primum Herwerdeno obtemperandum erat articulum ad δικαστ. addenti (etsi necessarius non est articulus); praeterea longae syllabae duae ibidem fere desunt. Constat εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστ. de accusatore quoque dici, sed proprie de magistratu, postquam προσεκαλέσατο accusator privatus; itaque fort. εἰσάγη <ἄρχων> εἰς τὸ δικ. — § 3 sq. p. 52, 15 (δι)ακληρῶσαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν . .: <βουλευέσθαι> δ' ἢ ἂν δοκῇ αὐτοῖς, et βουλεύειν <τὸ λαχὸν αἰεῖ> . .: ἄρισθ' ἔξιν περὶ τῶν τε (pro τε τῶν; ab ab). Sic locus lacunosus haud difficile neque male expleri videtur. — § 4 p. 52, 18 iterum lacunula laboramus. Δέον ἀνάλισκῆται: καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὥς; ἂν δύνωνται ἄριστα· <καὶ> ἐάν τι θέλωσιν | βουλευέσθαι <καὶ> μετὰ πλειό- . .: -λεῖν ἕκαστον ἐπεὶ δὲ κλη-

τον οὖν ἐν ἐθέλλῃ τῶν | ἐκ τῆς αὐτῆς ἡλικίας· τὰς
(— — — — — | — — — — —); interiecta - τῶν
ἐπεισκα- = -λεῖν ἔκαστον. — § 5 p. 52, 22 multum dubi-
taverunt quid sibi vellent verba κληροῦν δὲ τὴν βουλὴν
τοὺς ἐννέα ἄρχοντας. Convocandi sensum qui inesse pu-
tarent, vel πληροῦν coniecerunt, vel aliud verbum (ut
συνάγειν) putarunt propter κληροῦν male anteceptum (v.
p. 53, 4) extrusum esse. Mihi autem de sortitione sane
cogitandum esse visum est; statim enim subsequitur τοὺς
λαχόντας ἐκ τῆς βουλῆς; ei igitur sortitioni ut praesint
novem archontes praescribi videtur. Sed parum aptum
est de ea re κληροῦν τὴν βουλὴν. "Ἄν μὴ δέωνται πλεόνων·
κληροῦν δ' ἐκ τῆς... (ἄρχον)τας. τὰς δὲ χειροτονίας κρῖ-
νειν πέντε; βουλῆς τοὺς ἐν-: -νέ' ἄρχοντας? — ibd. § 6
p. 53, 11 εὐρισκόμενος traditur, εὐρόμενος a multis scriptum
est; at Wilamowitzius id ipsum male se habere contendit.
Subito morbo aliquis corripitur ipso die quo consessus
senatus futurus est: necessario abest ab eo consessu; com-
neatium (ἄφεςιν) petere potest (εὐρίσκεσθαι), ante accepisse
(εὐρέσθαι) nullo modo. Ad numeros valde tenue discrimen
est, sed tamen aoristus excludi videtur. Τὸν δὲ μὴ ἰόντ'
εἰς τὸ βουλευτήριον | τῶν βουλευόντων... -ρηθεῖσαν, ὀφεί-
λειν δραχμὴν τῆς ἡμέρας | ἐκάστης, ἐν μὴ; interiecta τὴν
ᾠραν τὴν προρ-, = τῶν βουλευόντων; tum: εὐρισκόμενος
ἄφεςιν τῆς βουλῆς... μέλλοντα χρόνον ἀνέγραψαν τὴν πο-;
ἀπῇ ταύτην: μὲν οὖν εἰς τὸν. — c. XXXI, 2 p. 53, 25
manifesta est corruptela, incerta medendi ratio: ποιήσαντες
ἐξέτασιν ὅπλοις charta, alii <ἐν> ὅπλοις, alii (K.) ὅπλων.
Sic enim dici solet, casu genitivo; ἐξ. ἐν τοῖς ὅπλοις esse
dicitur ap. Xen. Anab. V, 3, 3, sed meliores testes ibi
sunt praebent. (Κατα)στῇ, ποιήσαντες ἐξέτασιν ὅπλων | ἐλέ-
σθαι δέκα [ἄνδρας] καὶ | γραμματέα τούτοις, τοὺς δ' αἶρε-:
-θέντας ἄρχειν τὸν εἰδιόοντ' ἐνιαυτὸν αὐτοκράτορας, | κἂν τι
δέωνται συμβουλευέ(σθαι). "Ἀνδρας non modo inutile est,
sed etiam paene ridiculum: δέκα ἄνδρας καὶ γραμματέα
τούτοις, itaque non δέκα ἄνδρας sed ἔνδεκα. Recte θεσμο-
θέτας ἐξ καὶ γραμματέα τούτοις LV, 1. Cf. supra ad
XIII, 2. — § 3 p. 54, 4 lacunam invenit et explevit

Wilamowitzius. (Συμβουλευέ)σθαι μετὰ τῆς βουλῆς. ἐλέ:-
 -σθαι δὲ καὶ ἵππαρχόν <θ'> ἕνα; <καὶ ταξιάρχους> καὶ
 φυλάρχους δέκα· τὸ δὲ λοιπὸν: τὴν αἵρεσιν ποιεῖσθαι τού-
 των κατὰ τὰ γεγραμμέ(να). Recte igitur ille, nisi quod
 praeter necessitatem etiam δέκα inseruit. Ipse expuli in-
 utile τὴν βουλὴν post ποιεῖσθαι (v. p. 53, 24; 51, 24). —
 XXXII, 1 p. 54, 16 <ῆ> ἐπὶ omnes scripsimus, etsi recte
 dicitur ἡ βουλὴ κατελύθη ἐπὶ Καλλίου, non expectato novo
 archonte. Αἰριστομάχου, ἡ μὲν βουλὴ ἐπὶ Καλ:-λίον πρὶν
 διαβουλευῆσαι κατελύθη. — § 2 p. 54, 23 ἐκβολῆς μάλισθ' ἑκατόν: αἰτίων μάλιστα γενο-; nihil igitur mutandum,
 cum quaesita sit soni similitudo, non casu orta. Cf. supra
 p. XIX. — XXXIII, 1 p. 55, 10 (αὐ)τῶν Μνησίλοχος δι-
 μνηνον: ἐπὶ Θεοπόμποῦ ἄρχον-; -τος (ἦρξε <δὲ> τοὺς ἐπι-
 λοίπους δέκα μῆνας). | ἡττηθέντες: δὲ τῇ περὶ Ἑρέτριαν
 ναυμαχίᾳ, καὶ | τῆς Εὐβοίας. Antehac <ὅς> ἦρξε scripsi
 cum K.; <ὁ δ'> ἦρξε H.-L. Per parenthesin (Kaibel p. 16 sq.)
 explicatur oxymoron ἦρξεν .. ἐπὶ ἄρχοντος. — XXXIV, 1
 p. 56, 2. Sunt qui ἐβδόμῳ non mutaverint, sed pro κατὰ-
 λυσιν scripserint κατάστασιν, cum alii ἔκτω .. κατὰλυσιν
 scriberemus. Nempe quod sequitur, ἐπὶ Καλλίου τοῦ
 Ἀγγελῆθεν ἄρχοντος, memorem monstrare videtur scripto-
 rem narrationis suae, ἐπὶ Καλλίου quadringentorum im-
 perium constitutum esse, XXXII, 1 sq. Numeri autem
 sic quidem etiam διὰ ταχέων pro διὰ τάχους flagitare vi-
 dentur: δῆμος διὰ ταχέων ἔ:- -τει δ' ἐβδόμῳ μετὰ τὴν
 τῶν; τετρακοσίων κατὰ:- -στασιν ἐπὶ Καλλίου; τοῦ Ἀγγε-
 λῆθεν ἄρχοντος γενομέ:- -νης τῆς ἐν Ἀργινούσαις ναυ-
 μαχίας. Contra: δῆμος διὰ τάχους ἔ:- -τει δ' ἔκτω μετὰ
 τὴν τῶν; τετρακοσίων κατὰ:- -λυσιν ἐπὶ Καλλίου. Tum:
 πρῶτον μὲν τοὺς; στρατηγούς τοὺς; τῇ ναυμαχίᾳ νικῶντας
 συνέ- ..: χειροτονία πάντας, τοὺς μὲν οὐ;- -βη κριθῇ:-
 -ναι μῖζ; mox δὲ συνναυμαχή= πάντας τοὺς μὲν οὐ;-
 -σαντας, τοὺς δ' ἐπ' ἄλλοτρίᾳ νε:- -ὡς σωθέντες, ἔξαπατη-
 θέν(τος) κτέ. Non igitur δέκα στρατηγούς, quod ne verum
 quidem est, etsi idem est apud Platonem et verum (Apol. 32 B)
 et falsum (Axioch. 368 D). Sed erat nimirum is consuetus
 numerus; hinc et scribi potuit a scriptore et addi a gram-

matico. — ibd. p. 56, 9 sq. locum incertae lectionis et emendationis manere sivi ut in charta traditus est (nisi quod ἐκάτεροι erat ante εἰρήνην transponendum). Ἀπιέναι καὶ ἐφ' οἷς ἔ-: -χουσιν ἐκάτεροι εἰρή-; quamquam ea εὐ-
 ρυθμία per se parum valet, opponitque Kaibelius ἀπιέναι ἐκ Δεκελείας idem valere ac τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι; addendam igitur ad id esse condicionem ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἐκάτεροι, ut est apud scholiastam Aristophanis: ἀπιέναι ἐφ' οἷς ἔχ. ἐκ. καὶ εἰρήνην ἄγειν. Sed ea non sunt plane vera: Deceleam reddunt Lacedaemonii, nihil flagitant, ut sit pacis condicio ἐφ' οἷς ἔχ. ἐκάτεροι. Neque apte inter se coeunt ἀπιέναι et ἐφ' οἷς: „sie räumen D. auf den gegenwärtigen Besitzstand“. — XXXV, § 4 p. 58, 17 insolitum sane διαπεσόντος defendit Kaibelius p. 42; conveniunt numeri, dummodo διαρπάσαι pro -άζειν scribatur: διαρπάσαι, καὶ χρόνου διαπεσόντος βραχέ-: -ος οὐκ ἐλάττους ἀνηρόμεσαν ἢ χιλίους (tum πεντακοσίους. οὕτω δὲ τῆς πόλεως ὁ-: -ποφερομένης, Θηραμένης ἀγανακτῶν). — XXXVI, 1 p. 58, 22 sq. πρῶτον <μὲν> et ἐπεὶ <δὲ> bene Sakorraphos, et hoc quidem recepi; pro πρῶτον μὲν autem <τὸ> πρῶτον (cf. III, 1 p. 9, 10) aptius videtur. Πρῶτον per se non denotat quod requiritur „initio“; denotat id τὸ πρῶτον; neque vero oppositio membrorum ita expressa est, ut μὲν particula opus sit. Οἱ δὲ τὸ πρῶτον ἐναντιω-: -θέντες, ἐπεὶ δὲ διεσπάρη-. — § 2 p. 59, 6 usitatissimum ὁρίζειν τινί; cur igitur ἐν τούτῳ τῷ πλήθει τῆς ἀρετῆς ὥρισμένης? Θηραμένης δὲ πάλιν ἐπι-: -λοῖς μόνους μεταδιδόσθ'; -τιμᾷ καὶ τούτοις, πρῶτον μὲν ὅτι: .. ὥς τούτῳ τῷ πλήθει τῆς ἀρετῆς; βουλόμενοι μεταδοῦναι: τοῖς ἐπικεικίσι τρισχι- (ab cc ab). — XXXVII, 1 p. 59, 14 sqq. (χειμῶ)νος ἐν-εστῶτος, καταλαβόν-: -φυγάδων Φυλὴν, καὶ κατὰ τὴν: στρατιάν, ἣν ἐξήγαγον οἱ (aa'a''); inter a et a' -τος Θρασυβού-: -λου μετὰ τῶν (bb'); τριάνοντα κακῶς ἀποχωρήσαντες .. μὲν ἄλλων τὰ ὅπλα παρελέσθαι, Θηρα- (cc'), interiectum nihil nisi ἔγνωσαν τῶν = χωρήσαντες. Cur igitur στρατεῖαν? Cf. ad XXII, 8. — ibd. v. 24 sqq. sunt tria membra: τὸ ἐν Ἡετιωνείᾳ —, ἡ τοῖς τετρακοσίοις —, ἡ τοῖς κατασκευάσασι —; at sequitur ἀμφοτέρων. Itaque

delebamus alterum ἥ; sed potest id cum commodo sententiae ante primum membrum restitui. (Τρισχίλι)ων ὁ δ' ἕτερος ἐκάλυ- (a) | -εν κοινωνεῖν (b) | τῆς παρούσης πολιτεῖ- (c) | -ας, ὅσοι τυγχάνουσιν (c') | <ἥ> τὸ ἐν Ἑτιωνεῖ- (a') | -α τεῖχος κα- (b') | -τασκάπαντες (b'') | ἥ τοῖς τετρακοσίοις τι ἐναντίον (d, pro ἐναντίον τι) | πράξαντες κατασκευάσα- (e) | -σι τὴν προτέραν ὀλιγαρχί- (f) | -αν, ὧν ἐτύγγανεν ἀμφοτέρων κεκοι- (d') | -νωνηκὼς ὁ Θηραμένης (e') | ὥστε συνέβαιν' ἐπικνω- (f'), κτέ., i. e. abcc'a' b' b' def d' e' f'. Itaque non modo ἥ sed ἥ τοῖς ante τετρακοσίοις male repetitum esse videtur. — § 2 p. 60, 6 lacuna post πρέσβεις paullo maior esse videtur: -δοσαν. πρέσβεις <δὲ -- > πέμψαντες εἰς Λακεδαιμόνα τοῦ . . : -θεῖν αὐτοῖς ἡξέον· ὧν ἀκούσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι; -να τοῦ τε Θηραμένους: κατηγόρουν, καὶ βοη-. Fortasse πρέσβεις <δὲ καμ- προσθε> πέμψαντες, ante interfectum Theramenem, ut narrant ceteri. — XXXVIII, 3 p. 61, 15 ὁ Ἀχεροδούσιος (a) | οὔτοι γὰρ πρὶν Πανσανίαν τ' ἀφικέσθαι (b) | διεπέμποντο πρὸς (a') | τοὺς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἀφικομένου συν- (b') | -εσπούδαζον τὴν κάθοδον (c). | ἐπὶ πέρας γὰρ ἦγαγε τὴν εἰ- (d) | -ρήνην καὶ τὰς διαλύσεις (c') | Πανσανίας ὁ τῶν Λακεδαιμο- (d'). Falso traditur συνεσπούδασαν: per Pausaniam demum res est perfecta. Cf. ad p. 79, 7. Praeterea excluditur quod dudum delevimus ἥ post πρὶν; at τε transposito nihil opus est, quod ob ipsos numeros sic collocatum esse videtur. — ibd. § 4 v. 19 certissima coniectura W.-K. (cf. B. Keil Herm. XXXII, 406) <πεντεκαί>δεκα proposuerunt. (Λακεδαιμο)νίων βασιλεὺς μετὰ τῶν | πεντεκαῖδεκα διαλλακτῶν τῶν . . : -νων ἐκ Λακεδαιμόνος, οὓς | αὐτοὺς ἐσπούδασεν ἐλθεῖν. οἱ δὲ; ὕστερον ἀφικομέ- = -νων ἐκ Λακεδαιμόνος. — XXXIX, 5 p. 63, 2 sq. recepi nunc αὐτοχειρίᾳ ἔκτεινεν. Ἄσται τὸν Ἐλευσῖνι κατοικοῦντα, πρὶν ἂν ἀπογράφηται ἐν τῷ ᾧ- . . : -κεῖν, τὰς δὲ δίκας τοῦ φόνου εἶναι κατὰ τὰ πατρί', εἴ τις τιν' αὐτοχει-; interiecta -σται πάλιν κατοι- = -ψηται ἐν τῷ ᾧ-. Πάλιν transposui; nam πάλιν ἐν τῷ ᾧ. charta. Tum: -ρίᾳ ἔκτεινεν ἥ ἔτρωσε. τῶν δὲ παρελη-: -λυθόντων μηδενὶ πρὸς μηδένα μνησικακεῖν. — ibd. p. 63, 9 τὸ τίμημα multo clarius est quam

τὰ τιμήματα, et ἐν τοῖς ἐν Πειραιεῖ (a) | τοὺς δ' ἐν τῷ ἄστει | = ἐν τοῖς τὸ τίμη-; ἐν τοῖς τὸ τίμημα παρεχομένοις (b) | εἴθ' οὕτως ἐξοικεῖν (a') | τοὺς μὴ θέλοντας. τὰ δὲ χρήμαθ' ἃ ἐ- (b). — XL, 1 p. 63, 14 ὅσοι μετὰ τῶν τριάκοντα συνε- . . : -ναβαλλομένων δὲ τὴν ἀπογραφὴν; -επολέμησαν, καὶ πολλῶν μὲν: ἐπινοούντων ἐξοικεῖν, ἀ-. Nulla igitur opus est transpositione. — § 3 p. 64, 21 πόλεσιν οὐχ οἷόν τι: προστιθέασιν τῶν οἰ-; -κείων οἱ δημοκρατήσαντες ἀλλὰ: καὶ τὴν χώραν ἀνάδαστον ποιοῦσιν. Nihil mutandum est, praeterquam ἔτι in τι. In ἔτι sunt qui offenderint: οὐχ ὅτι deletο οἷον Jos. Mayor, ἐπιπροστιθέασι (Gennadios) W.-K. Sed in proximis ἔτι apte restitueris: διελύθησαν δ' ἔ<τι> καὶ πρὸς: τοὺς ἐν Ἐλευσίνι κατοική-; -σαντας ἔτει τρίτῳ μετὰ τὴν ἐξοί-: -κησιν, ἐπὶ Ξεναϊνέτου ἄρχοντος. Cf. IX, 2 p. 19, 11 ἔτι δὲ καὶ. — XLI, 1 p. 65, 4 ἐπὶ Πινθοδώρου neque verum est neque scripsisse potest Aristoteles, cf. p. 62, 4; itaque Πινθοδώρου nescio quo errore ex XXXV, 1 illatum est. (Ἐνε)στήσατο τὴν νῦν οὖσαν πο- . . : -τος δὲ δικαίως τοῦ δήμου; -λιτείαν ἐπ' Εὐκλείδου . . : λαβεῖν τὴν πολιτείαν; inter haec (ab . . a'b') interiecta sunt μὲν ἄρχοντος: δοκοῦντος δὲ; excipiunt διὰ τὸ ποιήσασθαι τὴν κα-: -θοδον δι' ἑαυτοῦ τὸν δῆμον (cf. a). Non est autem offendendum in repetito τὸν δῆμον, quae repetitio numeris concinens consulto facta est; item τὴν πολιτείαν consulto repetitum. — § 2 p. 65, 8 excipere videntur hi numeri: ἔστι (non ἦν) δὲ τῶν μεταβολῶν: ἐνδεκάτη τὸν ἀριθμὸν; αὕτη πρώτη μὲν γὰρ ἐγένεθ' <ῆ> μετὰστα- (κατάστα-) . . : φυλὰς καὶ τοὺς φυλοβασίλεας κατέστη-; -στασις τῶν ἐξ ἀρχῆς Ἴωνος: καὶ τὸν παίδων (non μετ') αὐτοῦ συνοικη-; -σάντων: τότε γὰρ πρῶτον . . : -ρας συνενεμήθησαν; interiecta sunt εἰς τὰς τέττα-: -τε γὰρ πρῶτον. Non carent offensione πρώτη ἐγένετο μετὰστασις τῶν ἐξ ἀρχῆς; neque enim δευτέρα μετ. τῶν ἐξ ἀρχῆς insecuta est, et si omnino haec fuit μετὰστασις, id est μεταβολή, habebimus duodecim μεταβολάς, non undecim. Verum igitur videtur κατάστασις (etsi in charta satis clare apparere dicit Kenyon ME et maxime E), comparandaque sunt haec: XVI, 1 ἡ Πεισιστράτου τυραννίς

ἐξ ἀρχῆς τε κατέστη τοῦτον τὸν τρόπον καὶ μεταβολὰς ἔσχεν τοσαύτας; tum XXVIII, 2: ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐγένετο καὶ πρῶτος προστάτης τοῦ δήμου Σόλων, δεύτερος δὲ κτέ.; sic hoc quoque loco dicitur τὰ ἐξ ἀρχῆς καταστῆναι πρῶτον ἐπ' Ἴωνος. Et si scripseris ἡ καταστ. <ῆ> (Kaibel) τῶν ἐξ ἀρχῆς, etiam magis exacte omnia in numeros dispartientur. Praeterea paene necessarium videtur πρῶτον, ne ad πρώτην intellegatur μεταβολή. Τῶν μετ' αὐτοῦ autem post Ἴωνος non offendit, praeterquam quod inutile est; at τῶν παίδων αὐτοῦ id commodi habet, quod ratio cur id adiectum sit perspicue apparet: τότε γὰρ . . εἰς τὰς τέτταρας συνενεμήθησαν φυλάς, quae scilicet a quattuor Ionis filiis appellatae sunt, v. Eurip. Ion. 1575 sqq. — ibd. p. 65, 11 quae iam excipiunt corrupte tradita esse apparet. (Ἔχον)σαν. δευτέρα δὲ καὶ: πρώτη μεταστάσιν (= μεταβολήν; hinc numerare incipit); ἔχουσα πολιτείας τὰ . . : -ως γενομένη, μικρὸν πά:- (-ξίς ἢ ἐπὶ Θησέ- = -ως γενομένη μι-); tum -ρεγκλίνουσα τῆς βασιλικῆς με(τὰ) . . : -ψαν πρῶτον. τρίτη δ' ἡ μετὰ τὴν στά(σιν); -τὰ δὲ ταύτην ἢ ἐπὶ Δράκον:- -τος ἐν ᾧ καὶ νόμους ἀνέγρα-. — ibd. p. 65, 16 rationem vix habere ἐπὶ ante Πεισιστράτου quis non videt? Neque enim τάξις ut antea suppletur, sed τυραννίς additur. Numeri autem manifesti sunt: (στά)σιν ἢ ἐπὶ Σόλωνος ἀφ' ἧς ἀρχῇ δημο:- -κρατίας ἐγένετο· τετάρτη δ' ἡ Πεισι-. — ibd. p. 65, 20 ἐβδόμη δὲ καὶ μετὰ ταύτην ferri non posse conceditur. Numeri hi comparent: Σόλωνος. ἔκτη δ' ἡ μετὰ τὰ Μηδικά, τῆς ἐξ Α- . . : -την ἦν Ἀριστείδης μὲν ὑπέδειξ' Ἐφιάλτης δ' ἐ- (tum -πετέλεσεν καταλύσας τὴν = μὲν ὑπ. Ἐ. δ' ἐ-); interiecta sunt -ρεῖλον πάγου βουλῆς ἐ- = Σόλωνος. ἔκτη δ' ἡ με-; -πιστατούσης ἐβδό- = -λωνος ἔκτη δ' ἡ με-; sed iam haeremus in eis quae relictæ sunt -μη καὶ μετὰ ταύ-. Verum deletis his καὶ μετὰ ταύτην omnia recte: Ἀ|ρεῖλον πάγου βουλῆς ἐ|πιστατούσης. ἐβδό|μη δ' ἦν Ἀρ. κτέ. Cur omnino haec sunt adiecta? An quia antea πέμπτη δ' ἡ μετὰ —, ἔκτη δ' ἡ μετὰ —? Quod erat supra v. 11 traditum πρώτη μετὰ ταύτην mutavi in πρ. μετὰστάσιν; infra p. 66, 3 sq. eadem haec καὶ μετὰ ταύτην etiam peiores turbas faciunt. Itaque

seclusi, donec rationem reddant cur sint. — ibd. p. 66, 1
 nusquam praeterea ἡ Ἀρεοπαγίτις βουλή, neque opus esse
 adiectivo docet locus c. XXV, 3 βουλόμενος δὲ καταλυθῆναι
 τὴν βουλήν ὁ Θεμιστοκλῆς. Neque numeri Ἀρεοπαγίτιν
 recipiunt, qui sic pergunt: βουλήν, ἐν ᾗ πλεῖστα συνέβη...
 -χὴν. ὀγδόη δ' ἡ τῶν τετρακο-; τὴν πόλιν διὰ τοὺς δημα-
 γωγούς α-: -μαρτάνειν διὰ τὴν τῆς θαλάττης ἄρ-, in qui-
 bus διὰ consulto repeti videtur, etsi etiam κατὰ pro altero
 διὰ placeat. — ibd. p. 68, 4 deletis hic quoque καὶ μετὰ
 ταύτην, servato autem δὲ quod delebamus, numeros habemus,
 sed cum prioribus quodammodo confusos: (-χὴν. ὀγδόη
 δ' ἡ) τῶν τετρακοσίων κα-: -τάστασις. ἐνάτη δὲ; tum δημο-
 κρατία πάλιν. δεκάτη δ' ἡ... τῶν δέκα τυραννίς. ἐν-
 δεκάτη δ' ἡ; interiecta sunt τῶν τριά-: -κοντα καὶ, ut
 recte delere videatur Wilamowitzius καὶ post ἡ repetitum.
 Contra deletο δὲ, servatis καὶ μετὰ ταύτην nullos numeros
 invenio. — ibd. p. 66, 12 ἐληλύθασι. καὶ τοῦτο δοκοῦσιν
 ποιεῖν ὀρθῶς· εὐ-: -διαφθορώτεροι γὰρ ὀλίγοι τῶν πολλῶν
 εἰσιν καὶ: itaque non <οἱ> ὀλίγοι. Accedit altera con-
 gruentia: ἐληλ. καὶ τοῦτο δοκοῦσιν ποι-: ἐν οἷς ὁ δῆμος
 ἐστὶν ὁ κρατῶν· καὶ γὰρ; interiecta sunt αἱ τῆς βουλῆς
 κρι-: -σεις εἰς τὸν δῆμον. Sed, inquires, etiam in Politicis
 (III, 15 1286^a 32) scripsit Aristoteles: τὸ πλῆθος τῶν
 ὀλίγων ἀδιαφθορώτερον. Recte quidem, quum quaestio sit
 de certis quibusdam quae sibi scriptor finxit conciliis; at
 hic τῶν πολλῶν significat τὸν δῆμον, ut necessarius sit
 articulus, ὀλίγοι autem non tantum τὴν βουλήν, sed quodvis
 concilium minus. — XLII, 1 p. 67, 7 recte [μὲν]: εἰ
 ἐλευθέρως ἐστι καὶ: γέγονεν κατὰ τοὺς νόμους; ἔπειτ' ἂν
 ἀποψη-: -φρίσωνται μὴ εἶναι; ἐλευθέρων, ὁ μὲν ἐφῆρσιν εἰς
 τὸ: δικαστήριον, οἱ δὲ (delendum δημόται) κατηγόρους αἰ-
 (ροῦνται). — Tum -ροῦνται πέντ' ἄνδρας ἐξ αὐτῶν, κἂν:
 μὲν μὴ δόξῃ δικαίως ἐγγρά-; -φρεσθαι, πωλεῖ | τοῦτον ἡ
 πόλις· ἂν (sic) δὲ: νικήσῃ, τοῖς | δημόταις ἐπάναναγκες. —
 XLIII, 2 p. 69, 14 recte [οὖν]: (ἄγου)σιν τὸν ἐνιαυτόν.
 οἱ δὲ πρυτανεύον- (a) | -τες πρῶτον μὲν συσσιτοῦσιν (b) |
 ἐν τῇ θόλῳ λαμβάνοντες ἀργύριον πα- (c): -ρὰ τῆς πόλεως,
 ἔπειτα συνάγουσιν (a') | καὶ τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον (b') |

... δσημέραι, πλὴν ἐὰν ἀφέσιμος ᾗ τις, τὸν (c). Interiecta sunt inter b' et c' τὴν μὲν βουλήν: καὶ τὸν δῆμον. Omisi pronomen inutile αὐτῶν post πρὺτανεύοντες, transposui τις, quod post ἐὰν legitur, etiam apud Harpocrationem et Pollucem. Pollux autem (VIII, 95 cf. I, 36) cum ἄφετος habeat pro ἀφέσιμος, et ipse eosdem fere numeros praebet: -ο-ο-ο-ο-ο-. Sed compara ἐφέσιμος XLV, 2. Sunt hae 12 + 8 + 13 syllabae inter se exaequatae. — c. XLIV, 3 p. 71, 9 καὶ τοῦ ἀφεῖναι κύριοι εἰσιν. καὶ ἐπιστα-...: -ον ἢ ἅπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ· προεδρεύειν; -τῆσαι μὲν οὐκ: ἔξεστι πλεῖ-. Recte τ' deletum est. — ibd. § 4 p. 71, 16 sqq. (πρὺ)τανεύοντες ἐφ' ὧν ἂν εὐσημία...: δὲ βουλή πρότερον μὲν ἦν κυρία; γένηται. δεῖ δὲ προβούλευμα: γενέσθαι καὶ περὶ τούτων. ἢ; tum καὶ χοήμασιν ζημιῶ- = -τερον μὲν ἦν κυρία; -σαι καὶ δῆσαι καὶ ἀποκτεῖ-: -ναι, καὶ Λυσίμαχον αὐτῆς; <ποτ' ἀπ>αγαγούσης ὡς τὸν δῆμον: κα-θήμενον ἤδη καὶ μέλλοντ' ἀπο-; -θνήσκειν Εὐμηλίδης: .. οὐ φάσκων δεῖν ἄνευ; interiecta ὁ Ἀλωπεκῆ: -θεν ἀφείλετο. Melius est ὁπάγειν quam ἄγειν, et transitus ad Lysimachum, ut tradita sunt verba, negligentius fit, quare vel lacunam esse post ἀποκτεῖναι esse suspicati sunt, vel καὶ Α. δὲ scribendum. — ibd. p. 72, 8 sq. καταγνῶ ἢ ζημιώση, τὰς καταγνώσεις: καὶ τὰς ἐπιζημιώσεις εἰς-άγειν τοὺς θε(σμο)θέτας εἰς: τὸ δικαστή-, κτέ.). — XLVI, 2 p. 73, 12 -σιν δικαστηρίῳ: συνδιοικεῖ δὲ καὶ; antea -ξη τῷ τε δήμῳ τοῦτον ἀποφαί-: -νει καὶ καταγνόντος παρα-δίδω-. — XLVII, 5 p. 75, 8 sq. Parum constat de aor. pass. verbi ἀπαλείφω (Kühner-Blass II, 359); hic quidem ἀπαλειφῆναι i. e. -λιφῆναι agnoscitur, deinde a Kenyone quidem nihil nisi προεξαλ. Numeros hos invenio: ἐπιστυλίῳν ὧν (a): ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέ- (a'); -ρα δεῖ τὰ χοή-ματα κατὰβληθῆναι καὶ ἀ- (b): -παλειφθῆναι: τὰ δ' ἄλλ' ἀπόκειται χωρὶς, ἔ- (b'); -να μὴ προὔξαιλεφθῆ (a"). Recte priorem aoristum restituiamus. — XLVIII, 2 p. 75, 18 videtur καταβολὰς. Μὲν οὖν προτεραῖα δέχονται: τὰς κατα-βολὰς καὶ μερίζου-; -σι ταῖς ἀρχαῖς: τῇ δ' ὕστεραῖα τὸν τε μερισμὸν εἰσφέ-...: -σιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ καὶ προτιθέα-σιν ἐν τῇ; -ρουσι γρά-; -ψαντες ἐν; σανίδι καὶ: καταλέγου-.

— ibd. p. 76, 2 δόξῃ ut p. 73, 10 sq. *κἂν τις ἀδικεῖν αὐτῇ δόξῃ. Εἰ τις τιν' οἶδεν ἀδικοῦν* . . : *— ἂν τις τι δόξῃ ἀδικεῖν; — τα περὶ τὸν με: — ρισμὸν ἢ ἄρχοντ': ἢ ἰδιώτην; καὶ γνώμας ἐπι: — ψηφίζουσιν, ἐ.* — § 4 p. 76, 8 numeri evadunt quam perfectissimi, Kenyonis *ἀγοραῖς* si receperis, v. praef. p. XVIII, et *ἀγορὰς* tribuum fuisse constat. At multa fuerunt eiusdem mensurae nomina, manet autem magna totius rei obscuritas, quae quidem eo augeatur, quod in proximis (v. 11) numeri nota minus certa est. Wilcken T esse affirmat, = *τριακοσίαν*, quod si re vera traditum est, continuo emendandum esse videtur; Γ = *τριῶν* agnovit Kenyon, sed idem Photiadi roganti, an esse posset Λ, rescripsit se id non prorsus negare (v. *Ἀθηνᾶ* XIII, 173). Numeri *τριῶν* tuentur, v. praef. l. c. — XLIX, 1 p. 77, 5 recte ut vid. *δυνατὸς ὦν. Τοὺς ἵππους: ἢ βουλῇ; κἂν μὲν τις καλὸν δυνατὸς ὦν . . : σίτω, τοῖς δὲ μὴ δυναμένοις; κακῶς δοκῇ τρέ: — φειν ζημιοῖ τῷ.* Tum van Leeuwen videtur verum vidisse, in *ἀνάγουσι* latere *ἀναγ(ώγοις) οὔσι*, collato Xenophontis loco Mem. 3, 3, 4: *ἐὰν παρέχονται τοὺς ἵππους οἱ μὲν οὕτω κακόποδας . . ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν, οἱ δὲ οὕτως ἀναγώγους ὥστε μὴ μένειν ὅπου ἂν σὺ τάξης. Ἀκολουθεῖν ἢ . . : ἀναγώγοις οὔ; μὴ θέλουν: — σιν μένειν; — σι τροχὸν ἐπὶ τὴν γνάθον ἐπιβάλλει: καὶ ὁ τοῦτο παθὼν ἀδόκιμός ἐστιν.* — ibid. § 3 p. 78, 10 audacius paullo scripsi τὰ εἰς pro καὶ, quod retinent ceteri, dicentes *παράδειγματα* appellata esse operum publicorum exempla ab architectis proposita. Verissime quidem hoc: sed ipsum *παράδειγμα* vocabulum per se nihil est nisi „exemplum“, adiciendusque erat genetivus, nisi (ut in Philonis inscriptione notissima et ap. Herodot. V, 62) τὸ *παράδειγμα* cuiusnam rei esset ex ipso argumento patebat. Tum pepli quoque necessario *παράδειγματα* ab artificibus certantibus proponebantur, e quibus unum eligebat pridem senatus, dein heliastarum iudicium. Qua igitur ratione intellegi potest τὰ *παράδειγματα καὶ τὸν πέπλον*? Tamen Wilamowitzius (I, 213) dissentiens a Kaibelio, qui coniecturam meam non improbat, certissime falsam eam esse dicit: *κρίνειν τι* non

esse iudicare, sed probare, probatum autem esse unum exemplum pepli, non plura. Quid igitur est Euripidis illud (I. A. 71) de Paride: ὁ τὰς θεὰς κρῖνων? quave ratione graece dicendum iudicare de choris certantibus, nisi τοὺς χοροὺς κρῖνειν? Ita certe recentiores: ἐκρίνον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς schol. Ar. Av. 445. De operibus autem publicis vix agendum erat Aristoteli, qui sollemnia tantum munera describere soleat, quale erat indicium de poplo. Ceterum δέ ποτε καὶ τὰ παραδεί-: -γματα τὰ εἰς τὸν πέπλον ἦ; sed quae praecedunt quaeque excipiunt obscuriora sunt. — § 4 p. 78, 22 sq. recte H.-L. repetita delevisse monstrant hi numeri manifestissimi: (τρο)φὴν δὲ ὀβολοὺς ἐκά|στω τῆς ἡμέρας | καὶ ταμίας ἐστὶν αὐτοῖς κλη-: -ρωτὸς. τὰ μὲν οὖν ὑπὸ | τῆς βουλῆς διοι-|κούμενα ταῦτ' ἐστὶ κληροῦνται. — L, 2 p. 79, 7 σπουδάζωσι λαβεῖν, οὗτοι διακληροῦσιν καὶ τῷ λαχόντι: μισθοῦσιν. καὶ ὅπως τῶν κοπρολόγων μηδεὶς ἐντὸς δέκα σταδίων). Cf. supra ad p. 61, 15. — LI, 3 p. 80, 1 δέκα male ante πέντε additur, quocum coalescere possit (cf. ad p. 24, 23); neque Harpocratio ad verbum affert. (Ἐπι)μελοῦνται πάντων | ὅπως οἱ πα-: -λοῦντες χρήσονται | δικαίως. ἦ-; tum -σαν δὲ καὶ σιτοφύ- ... -ραιὰ πέντε δ' εἰς: ἄστυ, νῦν δ' εἴκοσι; -λακες δέκα κληρω-: -τοί, πέντε μὲν εἰς Πει-. — c. LIII, 1 p. 81, 17 (κύ)ριοι, τὰ δ' ἄλλ' εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγοντες: ἔμμηνα. κληροῦσι δὲ καὶ τετταράκοντα, τέττα-; itaque <τοὺς> τεττ. scribendum non videtur. — ibd. p. 82, 1 αὐτοτελεῖς εἰσι δικά-: -ζειν, τὰ δ' ὑπὲρ τοῦτο τὸ τί(μημα). — ibd. § 2 p. 82, 5 ut ἀρέσκη et ἐμμένωσιν, ita ἐφιῆ quoque postulari videtur, et vertendum utique „wenn appelliren will“. Δίκη· ἐὰν δ' ὁ ἔτερος ... εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμ-; ἐφιῆ τῶν ἀντιδίκων ... -βαλόντες τὰς μαρτυρίας. — c. LIV, 2 p. 83, 20 sq. καὶ λογιστὰς δέκα καὶ συν-: -ηγόρους δέκα, πρὸς οὓς ἄ-; -παντας ἀνάγκη ... -γον ἀπενεργεῖν; τοὺς τὰς ἀρχὰς: ἄρξαντας λό-. Itaque non συνήγοροι τοῦτοις ut est in charta, neque vero hi συνήγοροι τοῖς λογισταῖς συνηγόρουν, sed ut est in lexico rhetorico, συνανέκρινον. Adde Politicorum locum (1322 b 11) quem attulit Sandys: καλοῦσι δὲ τοῦτους οἱ μὲν

εὐθύνοὺς οἱ δὲ λογιστὰς οἱ δ' ἐξεταστὰς οἱ δὲ συνηγόρους. Proxima sincere tradita esse nemo credit; secundum numeros sic: οὗτοι γὰρ <υ> εἰσι μόνοι τοῖς υ-: -πενθύνοις λογιζόμενοι καὶ τὰς, unde πάρεισι scripsi; facillime enim ΠΑΡ post ΓΑΡ excidebat. — ibd. § 4 p. 84, 22 sec. numeros neque ἀλλὰ neque ἄλλ' ἤ, sed ἤ: ὅς παρακάθηται τῇ βουλῇ καὶ: ἀντιγράφεται καὶ οὗτος (τούτους? i. e. leges) πάντας (αα'). χειροτονεῖ: δὲ καὶ ὁ δῆ-: -μος τὸν ἀνα- (bb' b''; deleo γραμματέα); -γνωσόμενον αὐτῷ καὶ τῇ βουλῇ (α'') | καὶ οὗτος οὐδε-: -νός ἐστι κύρι- (dd'); -ος ἡ τοῦ ἀναγνώου. κληροῖ δὲ (α'''); καὶ ἱεροποιούς δέκα: τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα κτέ. — c. LIV, 7 p. 85, 10 hos dispicio numeros: (πεντε)τηρίδες, μία μὲν εἰς: Δῆλον, ἔστι δὲ καὶ ἐ-; -πτετηρίς ἐνταῦθα, δευ-: -τέρα δὲ Βραυρώνια; τρίτη δ' Ἡράκλεια; τετάρτη δ' Ἐλευσί-; -νια, πέμπτη δὲ Παναθήναια, <ᾗ?> καὶ τούτων . . : ἐνιαυτῷ γίγνεται. ἕκτη δὲ πρόσκειται; interiecta οὐδεμιᾷ ἐν τῷ: αὐτῷ ἐνιαυτῷ; tum καὶ Ἡραίστι' ἐπὶ Κηφισοφώντος (deleto ἄρχοντος) κλη- = -νιαυτῷ . . πρόσκειται. — LV, 1 p. 85, 17 αὐται μὲν οὖν αἱ ἀρχαὶ κλη- . . : -σίν. οἱ καλούμεναι δ' ἐννέ'; -ρωταί τε καὶ κύριαι τῶν: εἰρημέων προῤῥεῶν εἰ-. Hiatus traditus δὲ καλούμενοι ἐννέα facillima transpositione tollitur. Mox ἄρχοντες τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς | ὃν τρόπον: καθίσταντο προελεῖσθαι' | νῦν δὲ κλη-. — ibd. § 2 p. 86, 10 καὶ πάλιν ἐν δικαστηρίῳ: καὶ πρότερον μὲν οὐκ ἦρχεν ὅν-. — ibd. § 4 p. 86, 23 sqq. perperam dixi in praefatione p. XXIV sq. inde a (κατη)γορίαν nullos iam numeros agnosc. Immo -γορίαν καὶ ἀπολο- (α) . . : ἐπιχειροτονίαν (α'); -ρίαν, οὕτω δίδωσιν | ἐν μὲν τῇ βουλῇ τὴν (b) . . : -ρίῳ τὴν ψῆφον· ἂν δὲ | μηδεὶς βούληται κα- (b'); ἐν δὲ τῷ δικαστῇ- (c) . . : -θὺς δίδωσι τὴν ψῆ- (c'), quibus accedunt -τηγορεῖν εὐ- (γ) = -θὺς δίδωσι. Id est a b a' c b' γ c'. — LVI, 6 p. 88, 6 (Διο)νύσια κατὰ φυλάς, εἰς Θαρ-: -γῆλια δὲ δεῦν φυλαῖν εἰς. — ibd. p. 90, 3 sq. μισθοὶ δὲ καὶ τοὺς οἴκους: τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐ-; -πικλήρων ἕως: ἂν τις τετταρα-; -καιδεκέτις γένηται, καὶ τὰ ἀποτι-: -μήματα λαμβάνει, καὶ τοὺς ἐπιτρόπους; ἂν μὴ δίδωσι τοῖς παισί: τὸν σίτον, οὗτος εἰσπράττει. — ibd. § 6 p. 89, 13 κοινὰ τὰ ὄντα νέμεσθαι, quod scribebamus a lex.

Cantabr., vix graecum est. Ap. Harp. est τὰ κοινὰ, in charta sec. Wilckenium τ[ὰ] κοινὰ [...]; patet τὰ κοινὰ ὄντα scribendum esse. — LVII, 1 p. 90, 14 habemus: -ταί, τὸν δ' ἄρῳνα διατίθησιν ὁ βασιλεύς τι- (-θησι δὲ καὶ τοὺς = ὁ βασ. τί-); τῶν λαμπάδων ἄρῳνας ἔπαντας. ὥς δ' ἔπος εἰπεῖν (καὶ τὰς πατρίους θυ- = -τας. ὥς δ' ἔπος εἰπεῖν; cf. supra τίθησι δὲ καὶ τοὺς); -σίας διοικεῖ οὗτος ἄ-: -πάσας, γραφαὶ δὲ λαγχάνον-; -ται πρὸς αὐτὸν ἀσεβεί-: -ας, καὶ ἂν τις ἱερῶ-. Non videtur coniecturis locus esse, nisi quod ἀπάσας (ut plerumque post consonam, id quod Dielsius monstravit) reponendum est. — ibd. § 3 p. 91, 7 φαρμάκων W.-K., ut est ap. Dem. Aristocr. § 22. 24 et ap. grammaticos. In ipsa lege erat ΦΑΡΜΑΚΟΝ, quod antecedente καὶ πυρκαϊᾶς, ut antecedit apud Demosthenem, merito pro φαρμάκων accipiebatur; at apud Aristotelem nullus antecedit genitivus, sed ἂν . . ἀποκτείνῃ, et recte excipit καὶ φάρμακον ἂν ἀποκτείνῃ δούς, verborum ordine minime insolito. Καὶ φάρμακον ἂν ἄ- . .: -ᾶς ταῦτα γὰρ ἡ βοῦ-: -λή μόνα (non μόνη) δικάζει; -ποκτείνῃ δούς; καὶ πυρκαϊῶ- (non πυρκαῖας ut ego pridem scripsi; sed longum α videtur fuisse in dialecto attica, quod contra Kaibelium moneo; cf. Lob. Phryn. 523, Kühner-Blass I 214; hinc πυρκαῖα Eurip.). — ibd. p. 92, 6 καὶ οὐδ' εἰς τὴν ἀγορὰν νόμος ἐμβαλεῖν . .: εἰσελθὼν ἀπολογεῖται. ὅταν δὲ μὴ; interiecta αὐτῷ· τότε δ' εἰς: τὸ ἱερὸν εἰς-. — c. LVIII, 1 p. 92, 13 non videtur καὶ delendum esse. Ὁ δὲ πολέμαρχος θύ- = -ει μὲν θυσίας τὴν τε; -ει μὲν θυσίας τὴν τε τῇ Ἀρτέ- . .: καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἐν τῷ; interiecta -μίδι τῇ ἀγροτέρῃ καὶ τῷ Ἐνναλλῶ: διατίθησι δ' ἄρῳνα τὸν ἐπιτάφιον (i. e. quater ∪∪∪∪∪∪); πολέμῳ καὶ Ἀρμοδιῶ: καὶ Ἀριστογέτονι ἐ-; -ναγίσματα ποιεῖ. | δίκαι δὲ λαγχάνονται: πρὸς αὐτὸν ἴδια | μὲν αἶ' τε τοῖς μετοίκοις. Manifestum est ne μόνον quidem pro μὲν cum W.-K. esse scribendum, neque res ipsae id patiuntur; nam ἀπροστασίον (p. 93, 4) γραφή fuit, non δίκη ἰδία. — § 5 p. 94, 6 sq. sententia καὶ ἐπικληροῦσι κτέ. numeris cum sequentibus coniuncta est hunc in modum: καὶ ἐπικλ. ταῖς ἀρ- . .: -βελα τὰ πρὸς τὰς πόλεις οὗ-; -χαῖς (del. οὔτοι) τὰ δικα-:

-στήρια τὰ (vel τὰ τ'); ἴδια καὶ τὰ δη-: -μόσια καὶ τὰ σύμ-. Eatenus est thesmothetis etiam cum privatis litibus negotium, quod et species quaedam earum ad illas pertinent, et omnium δικαστήρια magistratibus assignant. Quare praestat τὰ<τ> ἴδια, „non minus privata quam publica“; id enim antea p. 93, 9 sq. nondum erat expressis verbis dictum. — § 6 p. 94, 8 κατακυροῦν est de simili re c. 47, 2; ibidem semel ex coniectura compositum pro simplici reposuimus, quod hic quoque faciendum videtur, etsi simplex iam Pollux legit. Nam κυροῦν utique populi erat, c. 30, 1. (Σύμ)βολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις οὐ-: -τοι κατακυροῦσι καὶ τὰς; -τοι κατακ. καὶ τὰς δίκας: τὰς ἀπὸ τῶν συμβόλων εἰσάγου-; sequuntur verba corrupta: καὶ τὰ (sed primo fuit τὰς) ψευδομαρτύρια ἐξ Ἀρείου πάγου. Videamus sequentia prius: -ου πάγου· τοὺς δὲ δικαστὰς κληροῦσιν ..: -τεὺς ὁ τῶν θεσμοθετῶν τοὺς τῆς αὐτοῦ; πάντες οἱ ἐννέ' ἄρχον-: -τες, δέκατος δ' ὁ γραμμα-. Itaque haec quoque scriptor hunc locum occupare voluit. Intermedia autem illa sic in numeros includuntur, Pollucis scilicet lectione recepta: -σι καὶ τὰς ψευδομαρ-: -τυρίων τῶν ἐξ Ἀρεί- (ut in principio anapaestus sit pro iambo sive spondeo). Τοῖς ψευδομαρτυρίοις est ap. Plat. Theaet. 148 B. — c. LX, 1 p. 94, 19 καὶ τὴν εὐανδρίαν ut non requirunt numeri, ita ne respuunt quidem; ποιοῦνται autem repetitum (20) fortiter tumentur. Παναθηναίων καὶ τὸν ἀγῶνα ..: μετὰ τῆς βουλῆς· καὶ τὸ ἔλαιον; τῆς μουσικῆς καὶ τὸν γυμνικόν: ἀγῶνα καὶ τὴν ἵπποδρομί-; -αν καὶ τὸν πέπλον ποιοῦνται: καὶ τοὺς ἀμφορεῖς ποιοῦνται. Si inserueris καὶ τὴν εὐ. (sive ut Sakellarios καὶ τῆς εὐανδρίας, quia διοικεῖν τὴν εὐ. non possit dici) post ἀγῶνα, ea in locum succedent quem modo tenebant καὶ τὴν ἵπποδρομί-; his autem idem numerus ex parte tertio repetetur. — LX, 2 p. 95, 1 sq. sec. num. sic: τὸ δ' ἔλαιον ἀπὸ τῶν: μοριῶν συλλέγεται. — ibd. 6: bis τῶν μοριῶν .. αἱ μορίαι; iamne ἑλάν μορίαν pro ἑλάν sive μορίαν? An quia legis formula affertur? Eo enim modo defendunt, praeterea Lysiae loco (7, 29), quo traditur τῶν μοριῶν ἑλαιῶν. Dubiam rem disceptent numeri: τις ἐξορύξειεν ἑλά-: -αν ἢ κατάξειεν, ἔκριν(ε).

Fuit igitur falsa lectio *μορίαν* pro *ἐλάαν*, et ut fiebat coniuncta est utraque. — ibd. 9 sq. valde luculenti sunt numeri: *-λαιον ὁ τὸ χωρίον | κεκτημένος ἀποτίνει: ὁ μὲν νόμος ἐστίν, ἡ | κρίσις δὲ καταλέλνται:* (prima syllaba omissa) *τὸ γὰρ ἔλαιον ἐκ | τοῦ κτήματος, οὐκ ἀπὸ τῶν.* Etsi τὸ δ' *ἔλαιον* quod traditur per numeros et ipsum admittitur: erunt duae pro una syllabae demptae. Verum sensus causa iam pridem mutavi: ratio erat reddenda, cur ἡ κρίσις καταλέλνται. — § 3 p. 95, 11 sq. etiam γεγενημένον propter sensum pridem reposui: *-τοῦ γεγενημένον τοῖς ταμίαις: παραδίδωσιν εἰς ἀκρόπολιν.* — ibd. 18 falso contra Herwerdenum monet Kaibelius, *χρυσία* iuxta ἀργύριον numeros aureos significare: immo hos si dicere voluisset auctor, dixisset ἀργύριον καὶ χρυσίον (v. Aristoph. Pl. 808 al.). *Χρυσία* sunt res ex auro factae, hoc quidem loco coronae aureae. *Τηροῦς' ἐν ἀκροπόλει, τοῖς δὲ Παναθη- . . : νικῶσιν ἀργύριον καὶ χρυσία, τοῖς; -θηναίοις ἀπομετροῦσιν τοῖς ἀθλο-: -θέταις, οἱ δ' ἀθλοθέται τοῖς νικῶσι; τῶν ἀγωνιστῶν. ἔστι γὰρ: ἀθλα τοῖς μὲν τὴν μουσικήν.* — ibd. 20 lacunam esse numeri quoque testari videntur: δὲ τὴν εὐανδρίαν ἀσπίδες, τοῖς: *-λαιον <....>; δὲ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα: καὶ τὴν ἵπποδρομίαν ἔ-.* Tum in LXI: *<-> χειροτονοῦσιν δὲ καὶ τὰς: πρὸς τὸν πόλεμον ἀρχὰς ἀπάσας . . : -στης φυλῆς ἓνα, νῦν δ' ἔξ ἀπάντων: καὶ τούτους διατάττουσι τῇ χει-; στρατηγούς δέκα πρό-: -τερον μὲν ἀφ' ἑκά-: (itaque hic quidem τῆς ad ἑκάστης per numeros ne admittitur quidem). — ibd. p. 96, 5 (ἔξ)ῳσ', ἓνα δ' ἐπὶ τὴν χώραν, ὅς . . : οὗτος, δύο δ' ἐπὶ τὸν Πειραιεῖ-; φυλάττει, καὶ ἂν πόλεμος ἐν: τῇ χώρᾳ γένηται, πολεμεῖ. Aoristus sensu quoque requiritur; πολεμεῖ cave mutes. — ibd. v. 7 καὶ si deleveris (id quod cum W.-K. antea feci) paullo minus dicitur quam nunc, et numeris καὶ requiritur: (Πειραιεῖ)α, τὸν μὲν εἰς: τὴν Μουνιχί-; -αν, τὸν δ' εἰς τὴν Ἀκτὴν . . : καὶ τῶν ἐν Πειραιεῖ; οὐ τῆς φυλακῆς ἐπιμελοῦνται . . : ἓνα δ' ἐπὶ τὰς συμμορίας, ὅς (ab a'b'); τοὺς τε τριηράρχους: καταλέγει, καὶ τὰς. — ibd. 10 sq. tandem sustuli (cum H.-L.) interpolatum πράγματα. Ἀντιδόσεις αὐτοῖς (= καταλέγει καὶ τὰς,*

v. supra) . . : -δικασίας αὐτοῖς; ποιεῖ καὶ τὰς δια- . . :
 <ἀπάσας?> εἰσάγει: τοὺς δ' ἄλλους πρὸς τὰ πα-: -ρόντ'
 ἐκπέμπουσ'. ἐπι-; -χειροτονία δ' αὐτῶν | ἐστι κατὰ τὴν πρυ-
 τανείαν ἐκάστην, εἰ: δοκοῦσι καλῶς ἄρχειν, | κἂν τιν' ἀπο-
 χειροτονήσωσι, κρίνουσιν. — c. LXII, 2 p. 97, 21 (ὄβο)λούς·
 εἰδ' ἢ βουλή πέντ' (a) ὀβολούς, τοῖς δὲ πρυτα- (b):
 -νεύουσ(ι) εἰς σίτησιν (a') ὀβολὸς προστίθεται (b'); tum
 ἔπειτ' εἰς σίτησιν (a'). — c. LXIII, 2 sq. p. 99, 1. Nu-
 meri constant nulla voce mutata neque addita demptave:
 (βῶ)λανοὶ εἰς τὴν ὕδριαν ἐμβάλλονται | ἴσαι ταῖς βακτηρίαις·
 γέ- . . : τὰ δικαστήρια πληρωθήσεσθαι. | δικάζειν δ' ἔξεστι
 τοῖς ὕ-; -γραπται δ' ἐν ταῖς βαλάνοις: τῶν στοιχείων ἀπὸ
 τοῦ; ἐνδεκάτου τοῦ λάβδ': ὅσαπερ ἂν μέλλῃ. In proximis
 delendum vid. τὸ (6): (ἐ)ξεστ' ἐνδείκνυνται καὶ εἰς | δικα-
 στήριον εἰσάγεται(αι)· ἂν δ' ἄλφ': προστιμῶσιν αὐτῶ οἱ |
 δικασταὶ ὅτι ἂν δοκῇ ἄξιος. — § 5 p. 99, 18 si verum
 est προσπαράτιθεσθαι neque e duabus lectionibus προστίθ.
 et παρὰτίθ. conflatum, προσ- esse debet „praeterea“. Sed
 nihil hucusque dictum est de δικαστηρίοις; de coloribus
 eorum multo post dicetur, col. XXXII, 8 sqq. Vide autem
 hos numeros: (ἐπει)δὲν δ' ὁ θεσμοθέτης ἐπικληρώ|σῃ τὰ
 γράμμαθ' ἃ δεῖ παρὰτίθεσθαι . . : -στηρίοις ἐπέθηκε φέρων
 ὑ|πηρέτης ἐφ' ἕκαστον τὸ δικαστή-; interiectum τοῖς δικα-:
 -στηρίοις. Spurium igitur esse videtur et προσ- et ὁ ante
 ὑπηρέτης, adiectum nimirum propter ὁ θεσμοθέτης.

In fine huius appendicis gratiae agenda sunt Udalrico
 Wilcken collegae meo, quod liberalitate et humanitate
 summa quaecunque desiderarem ex suis copiis mihi de-
 prompsit.